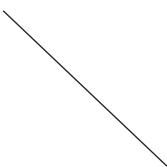
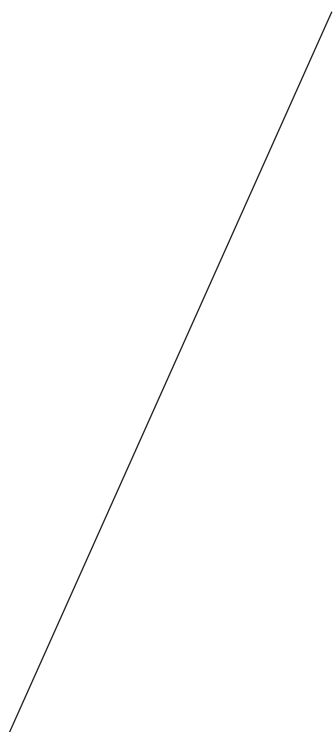
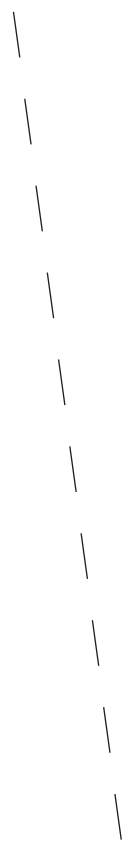
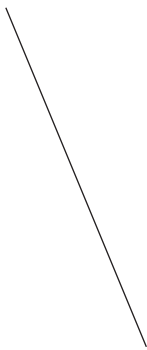
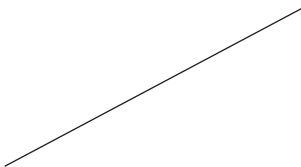
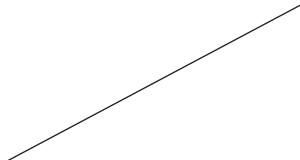
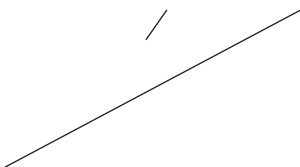
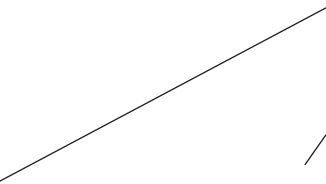

ALMANACH ŽÁKOVSKÝCH PRACÍ
Střední škola grafická Brno
2020/2021

STŘEDNÍ ŠKOLA
GRAFICKÁ BRNO
PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE

Ahoj člověku,

známe se déle než rok. Ráda vzpomínám na to, jak jsi mě vzala z vrátnice k sobě domů. Nikdy Tě neopustím. Kdo by mi dával jídlo? Kdo naléval vodu? Jak bych se dostala zpět do postele bez otevření Tvého okna? Také bych postrádala škrabadla, či krabice, které stejně preferuji před drahým pelíškem. Je vůbec možnost najít někoho, kdo by se mnou byl tak trpělivý jako Ty?

Myslím na tu dobu, kdy jsme šli k veterináři. Kolikrát si mě tam museli nechat ani nespočítám a stejně jsi to se mnou nevzdala. Hlavně když mě jednou ten pes pokousal. Byla jsi u mě celý den.

Včera jsi odjela. Občas je mi líto, že Ti celé noci klepu na okno a to bez ohledu na to, jestli je jaro, či zima. Také mě mrzí, že se o dveře otírám špinavými packami. To, že s nimi skáču na gauč nebo postel, také není nejlepší. Chci co nejvíce času trávit s Vámi, a tak to potom dopadá.

Ted' když jsi pryč, chodím jen k sousedům, protože stejně vím, že doma není nikdo, kdo by mě pohladil. Ale slibuji, že až se vrátíš, budu mňoukat celý den. Stejně jako minule, kdy ses objevila po třech dnech.

Tohle psaní píšu ze střechy, kde na Tebe čekám. Trávím zde celé dny, protože je tu pěkný výhled a nejlepší místo na nahřívání se. Viděla jsem tolik myší a ptáčků. Nejraději bych je všechny pochytila a ukázala Ti, jak šikovná lovkyně jsem, ale vím, že to nemáš ráda. Těším se na to, že až budeš spát, já Tě překvapím v podobě drápků na Tvé noze. Snad brzy přijedeš.

Tvoje nejmilejší kočka

Milý Jakube,

je fajn, že jsi odjel se svou rodinou na dovolenou k moři, ale hodně jsi mě zklamal. Už přes deset dní bydlím v hrůzostrašném psím hotelu. Na jídlo mi dávají podivnou kaši, na procházky se chodí jenom jednou denně a o nějaké lásce mezi pečovateli a mnou ani nemluvíme. Psi se tu rozdělují podle rasy a velikosti do speciálních oddělení. A to bych to nebyl já, Tvůj Jerry, kdyby na mě nezbylo místo. Šoupli mě do oddělení s dalmatíny a retrívry. Jenže co já, čivava, tady s nimi mám dělat? Jsem největší vyvrhel celého oddělení a slovo kamarád tu zkrátka neplatí. Každou noc se modlím, abych zvládl přežít do dalšího rána.

Jakube, to Ti nezapomenu, dalších pět dní už tu nezvládnou. Věděl jsi vůbec, že mě tu budou koupat? Ty mě koupeš jednou za rok, ale v tomhle vězení mě koupou každý den. Ty jejich smradlavé šampony a všelijaké olejčky proti blechám. Když nemají rádi blechy, tak ať na mě nesahají, nikdo je o to neprosí.

Dalším utrpením v hotelu je stříhání drápků. Větší bolest jsem snad nikdy nezažil, říkám Ti, Jakube, co jsem kdy udělal, že mě takhle trestáš? Já vím, že nejsem nejhodnější gaučový mazlíček, ale toto si nezasloužím.

Doufám, že ta dovolená alespoň stojí za to. Ani se mi po Tobě nestýská, když jsi mi provedl tohle.

Mimochodem, víš, že je skoro nemožné napsat odsud dopis? Jeden dobrman z oddělení šampionů mi půjčil papír, známku a pero za to, že mu tři dny budu dávat můj oběd. Tak snad Ti ten dopis dojde, když už jsem musel obětovat takhle vysokou cenu.

A nezapomeň mě hned cestou z letiště vyzvednout. V tomhle blázinci nechci být už ani o minutu déle, než je potřeba.

S prohnílymi pozdravy

Tvůj Jerry

Brno 9. duben 2021

Ahoj, drazí lidé!

Už máme dost toho, jak znečišťujete a ničíte naše domovy, a proto jsme se společně rozhodli Vám napsat dopis.

Nevadí Vám pohled na znečištěné oceány a moře, na pokácené pralesy a lesy, na zpus-tošené louky a paloučky, na rybníky a jezera? A co teprve to, jak se někteří z Vás chovají k nám, zvířatům! Dokážeme tolerovat dopravní prostředky, i když škodí prostředí. Ty jsou užitečné, někdy i pro nás. Ale tohle už zašlo příliš daleko! Není přece takový pro-blém vyhodit obal od sněžené tyčinky, či prázdnou lahev od sodovky do koše místo na zem. Nebo nevylévat vyjetý olej z aut do našich vod. Ano, i tací se mezi Vámi najdou!

Ale najdou se mezi Vámi také tací, kteří jsou šetrní k přírodě a uklízí po těch bezohled-ných. Pomáhají zvířatům, která jejich páníčci hodili k popelnicím a nechali je tam v zimě samotné. Sypou v zimě ptáčkům do krmítek, podporují útulky a spoustu dalšího. Za to bychom Vám samozřejmě chtěli moc poděkovat.

Všichni lidé ale bohužel nejsou takoví, jako vy. Zničí naše krásné lesy a místo nich pak oblast zastaví byty nebo fabrikami. A nejen lesy. Zničí všechno, z čeho se nedají těžít peníze. O to jediné jim jde. Ubližují svým mazlíčkům, trápí je hladem, žízní a dělá jim to radost. Hubí spousty zvířat, protože je obtěžují, nebo aby si na sebe mohli obléknout jejich kožich, kterým se pak chlubí, či si z nich vzít nějakou trofej, kterou si vystaví doma. Někteří dokonce zabíjí zvířata jen tak. A my s tím nemůžeme nic dělat!

Tohle všechno ale musí přestat! Doufáme tedy, že si díky tomuto dopisu uvědomíte, co děláte, a polepšíte se. A Vás, kteří bojujete za nás, za zvířata, a pečujete o naši přírodu, bychom chtěli poprosit, abyste svoje názory šířili mezi ostatní.

Tímto se s Vámi loučíme a doufáme, že už nikdy nebudeme muset psát podobný dopis.

Naštvaná zvířátka z celého světa

O duši jedné školní lavice ze SŠG

Přemýšleli jste někdy o tom, že by převtělování duší mohlo fungovat i na předměty, jenž spočívají v místech, která měla význam pro jeho minulé já? Ovšem, že váháš! Duší je na planetě přece spousta. Je hloupost si myslet, že jen živé má svoji paměť a svůj charakter. A co teprve taková stará, suchá lavice! Na škole grafické je od dob, co byla založena. Není to podivné?

Žiji v této třídě. Nemám moc přátel. Jsem docela zvláštní žák a tato lavice je jen moje. Nikomu nedovoluji se k ní posadit! Jsem tiskař, a tak mám dosti papíru, který je už jednou použitý. Hovorově mu říkáme makec. Už několikrát se mi stalo, že jsem tento makec položil na svoji lavici. Po hodině jsem jím otočil a našel vzkaz napsaný německy.

„Dobré odpoledne, mám pocit, že jste měl v testu tři malé chyby.“ Nerozuměl jsem. Jak je to možné? Bohudíky, umím dokonale německy. Dopisoval jsem si s tímto fantomem a cítil jsem se hezky. „Najednou mám přítele!“ Můj výkřik se rozezněl v uších všech mých nepřátelských spolužáků. Všichni se začali kolektivně vysmívat mému štěstí. Marcela z první lavice zakřičela: „Co to povídáš, takový hlupák mít kamarády nemůže!“ Zvedl jsem se, už jsem se nadechoval a promýšlel, co jí řeknu, ale otočil jsem se a utekl na záchody do prvního patra. Zvonilo na hodinu, a tak jsem se smutně přišoural zpět do třídy. Báł jsem se otočit svůj makec. Spolužáci už ví, že si s někým dopisují, a vzkaz tam můžou napsat i oni. Už bylo dost takového šaškování s dopisováním si. Je na čase najít si pořádné přátele.

Před týdnem nám pan učitel sdělil novinu. „Moji milí žáci, po velmi dlouhé době vám s radostí oznamuji, že škola objednala nové, krásné lavice.“ Jsem rád, bude to takový první krok, jak se oprostít od své podivnosti. Ale fantom mě velmi zaskočil. Posudte sami.

„Dobrý den, mám velký strach. Zaslechl jsem rozprávku mezi žáky ve třídě. Nové lavice?! To nesmíte! Nechci být postavený někde na zaprášené půdě této školy. Vyrobil jsem první knihtisk pomocí liter! Jako vynálezce můžu říci, že jsem v této lavici na tomto místě velmi spokojený. Nezasloužím si, být takto zahozen!“

Na tomto místě mě napadá spousta myšlenek. Je možné, že by moje úvaha byla opravdu pravdivá? Je možné, že by sám Johannes Gutenberg přebýval v této staré lavici?

Hned jsem běžel dát dopis panu třídnímu. Naštěstí je náš třídní velmi chápavý. Uznal, že by určitě byla velká škoda odstěhovat tuto lavici na půdu. Domluvil se s vedením školy a lavici ponechali na svém místě. Ted' se celá škola baví nejen dopisováním si s panem Gutenbergem, na grafickou dokonce přijíždí lidé z dalekých zemí pozorovat dopisy od světoznámého vynálezce.

Cítím poctu sedět v lavici, která má tak osobitou duši!

Smutná lavice

Rád bych dnes vyprávěl příběh o lavici, která zažila jen měsíc radosti a společnosti žáků z 1.B Střední školy grafické Brno. Začal školní rok a v lavici se objevili žáci prvních ročníků. Dny byly plné radosti, smíchu a ukecaných žáků. Necelý měsíc na to se stalo to, co nikdo z nás nečekal, že nastane. Vláda České republiky vyhlásila přechod na on-line výuku a lavice tak zůstala prázdná.

Nejdříve to byla zajímavá změna, ale pak se začala cítit osamocení, sklesle a byla smutná. Ve třídě bylo najednou obrovské ticho. Chyběly jí každodenní příběhy nejen žáků, ale i učitelů. Dokonce jí začalo chybět i neustálé poštuchování a opírání se o ni. Po čtrnácti dnech samoty se dozvěděla od uklízečky, bavící se s panem ředitelem, že se nouzový stav v České republice prodlouží minimálně o dva měsíce. A tak jí nezbylo nic jiného, než se s tím smířit a doufat, že se tento čas nebude dál prodlužovat.

Její radost byla velká, když zaslechla z kabinetu, že se žáci před Vánoci zase vrátí do lavic. Milá lavice byla zase plná radosti. Netrvalo to ale moc dlouho. Už po čtrnácti dnech zmizeli studenti celé školy zase na on-line výuku. Dny byly čím dál temnější. Sem tam se do třídy přišel podívat nějaký učitel, údržbář nebo uklízečka. Obzvláště oblíbenou návštěvou v čase nudy byl tělocvik s panem učitelem Semanem. To se pak cítila zase trochu veselá. Někdy přišli i ostatní učitelé odvyšlat své hodiny přes monitory počítačů. A jak to tak lavice poslouchala, tak se jí zdálo, že i žáci jsou čím dál víc smutní. Měla pocit, že by se i oni už chtěli vrátit do školy a on-line výuku skončit, alespoň na nějaký čas. Jejich hlasy působily najednou sklesle a bez energie. S blížícím se jarem se zlepšila v Česku zdravotní situace a začalo to vypadat, že se žáci skutečně vrátí do školy.

Lavice je teď plná očekávání. Doufá, že bude zahlcena smíchem a radostí, že se už nic takového nebude opakovat i příští rok. Snad si k ní žáci zase cestu najdou.

Ztichlou třídou se nesou sluneční paprsky, ve kterých se třpytí smítka prachu. Ten pomalu dosedá na zem, na židle i lavice. Stojí tu osamocené, tiché a bez využití.

Lavice tu stojí z časů plných smíchu, povídání, úsměvů a škádlení. Z dob, kdy byla třída naplněná studenty, jejich nervozitou z písemek a testů, ale také z dob, kdy byla klidná a pozorná při povídání učitelů. Teď je opuštěná, tichá a smutná.

Já, jedna z lavic, jsem nevyužitá už léta. Stojím vzadu ve třídě pouze s jednou židlí. Jsem starší než všechny ostatní, a proto jsem zasunutá úplně v rohu kolmo než všechny ostatní lavice. Občas se na mě odkládaly věci, občas na mě sedávaly o přestávkách děti. Nejčastěji jsem ale zela prázdnotou. Přesto bych dokázala povídat tolik příběhů.

Občas se zasním a začnu vzpomínat. Kdo tu sedával a čeho všeho jsem byla svědkem? Často přemýšlím o tom, co se stalo s těmi, kteří na mě navzdychky vyryli nejrůznější nápisy, a kde jsou dnes. Vymyslím příběhy o tom, co se s nimi asi stalo. A jak se jim dnes asi daří? Co se třeba stalo Petrovi s Lucií, kteří vryly nápis: „ $P + L = \text{srdce}$ “? Platí to ještě? Je ještě ten usměvavý blondák s tou brýlatou brunetkou? A co se s nimi v průběhu času stalo? Mají stále ještě společné srdce, nebo je vítr odvál každého na jinou stranu?

Jeden nezbeda na mě kdysi napsal tahák do matematiky. Moc dobře si ho pamatuji. Ale známe to všichni. Jen jeden vzorec, co už se do hlavy prostě nevešel. Snad mu tehdy pomohl.

Mám na sobě i obrázek oka mandlovitého tvaru s předlouhými řasami, které vedou až na samý okraj lavice. „Krása,“ povzdechla jsem si, když jsem se podívala na zmíněné oko.

Každý rok jsou ve škole noví žáci. Letos na mně díky nim přibyl obrázek člověka s hlavou ryby. Obrázek otevíral dveře do říše fantazie a takové obrázky mám velmi ráda. Patřím přece odjakživa do školy grafiky a ta, jak známo, potřebuje lidi s kreativitou a fantazií.

Všechny ty obrazce vyryté či kreslené! Jeden přece jen na pohled přebýval nejvíce, a to „SSG“. Jsem ráda, že jsem se stala součástí tvoření a kreativní práce a že jsem celou svojí existencí spojena s touto školou a s dětmi, které tudy prošly.

Trochu mě sice mrzí ta spousta škrtačů, škrábanců a čar, bodnutí od kružítek a rýh. Připadám si o to vrásčitéjší a strupatější. Ani skvrny od barev, které už nikdo nikdy nesmyje, se mi nelíbí. Ale utěšuji se tím, že moje „utrpení“ při tvorbě výkresů a obrázků studentů stálo za to.

Zajímalo by mě, kdepak jsou ty výkresy asi dnes? Zdobí snad obal nějaké knihy? Stalo se z nich něco užitečného?

Občas přemítám, co se se mnou stane, až dosloužím úplně. Budu oddělená od své důvěrně známé železné konstrukce? A co bude dál? Dá mi někdo novou podobu? A čím se stanu? Jaký bude můj další osud? Už teď si připadám opuštěnější než dřív. Smutný pocit.

Tak snad jednou? V lepších časech? Brzy?

Zítra začíná nový školní rok a já se už nemůžu dočkat nových studentů.

Abyste pochopili, jsem lavice v učebně číslo 306 v budově Střední školy grafické v Brně. Stojím tady už čtyři roky a většinu studentů znám osobně. Zním je jako každou svou jizvu. Moji třídu tvořili žáci a žákyně 4A. Ti už však úspěšně ukončili studium a jdou vlastní cestou. Škoda, že jsem se s nimi nestihla rozloučit. Kvůli pandemii jsem je už šest měsíců neviděla. Byla jsem s nimi od prvního ročníku a najednou už jsou dospělí a hledají si práci. Ach, jak ten čas letí! No, není čas na smutek. Zítra mi přijdou noví žáci a já se nemůžu dočkat. Jen doufám, že do mě nebudou vyrývat svoje iniciály nebo monogramy. Uběhl měsíc a studenti se už zase učí z domova. Proč mi to dělají? Tak jsem se na ně těšila! Alespoň že jsem se s nimi stihla seznámit. Velice mě bavilo pozorovat jejich vzájemné poznávání.

Nejprve bylo hrobové ticho a potom to začalo. Nejdříve skupinky a později pokřikování po celé učebně: „Hej, jak se jmenuješ?“ „A ty?“ „Ahoj. Já su Bára, to je Táňa, Justýna, Kája, Anet a Sabina.“ A tak to probíhalo asi čtvrt hodiny. Později bylo tématem jméno na Instagramu a Facebooku a vytvoření skupiny na Messengeru. Zajímavá skupina mladých lidí.

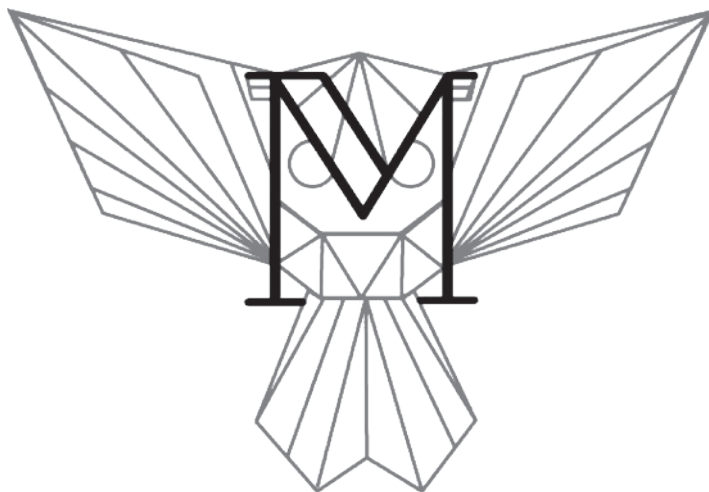
Za ten měsíc jsem zjistila, že je mezi nimi mnoho nadějných umělců a vynalézavých hlaviček. Bohužel, při jejich vynalézavosti někdy schytám nějaké to menší škrábnutí. Ale to je normální. Už jsem si zvykla.

Někdy si tak po večerech říkám, jaké by to bylo, kdyby věděli, že já vlastně vnímám každý dotek. Vnímám každou kapku barvy, která na mě dopadne. Každý úder a také jakékoliv prohnutí podlahy pode mnou.

Jednou jsem si tak povídala s jinou lavicí, konkrétně z poslední řady u okna. Povídala, že mi závidí mé místo v druhé řadě uprostřed. Říkala, že vzadu jsou studenti nesnesitelní. Pořád dávají nohy tam, kam nemají. Kopou do ní, sedí na ní, jako by byla nějaký kůň nebo co. Neustále si stěžuje na bolest zad a musím přiznat, že jí to nezávídím. Je tu už osm let a má mnohem více zažito. Má na nové studenty svůj vlastní názor.

Já to však vidím jinak. Tihle žáci jsou mojí oblíbenou třídou. Myslím si, že asi nejlepší na celé škole. Je vidět, že všichni drží spolu, a to se už moc často nevidí. Většinou jsou rozdělení na jednotlivé skupiny a spolupráce celé třídy nepřipadá v úvahu.

Jsem nesmírně ráda, že zrovna tito žáci jsou moje nová třída. Třída 1A.

Michaela Vejrová, GZ

Knihy jsou nepostradatelným aspektem našeho života. I když jsou jistě mnozí, kteří by se bez knižního světa obešli, tak určitě každý byl někdy obeznámen se známějšími díly z fantasy světa. Mohou nám tato díla být i nějak prospěšná? Odpověď zní ano.

Pro některé lidi znamená literární svět místo, kam se mohou schovat před ne vždy laskavou realitou. Je to takový svět zábavy a relaxace, kdy prožíváme dechberoucí příběhy a mnohdy je chceme i sami zažít.

Ale je to možné? Je možné žít životem hrdiny? Bít se se zlým drakem nebo se utkat se zlým černokněžníkem? Ne, to asi ne. Není možné žít tímto způsobem, neboť nežijeme ve fantastickém světě, ale to neznamená, že se nemůžeme inspirovat a žít životem dobřího člověka, téměř hrdiny.

Asi jedna z nejrozšířenějších knižních sérií ze světa fantasy, která se setkala s celosvětovým úspěchem, je série, napsaná J. K. Rowlingovou, Harry Potter. Příběhy o statečném chlapci, který je v průběhu děje nucen čelit mnoha nebezpečím, čtenáře neseznamují pouze s jedním hrdinou.

Jsou to hrdinové každodenního života. Ale jak se naučit být jako oni? Začneme například s paní Weasleyovou. Někdo by mohl tvrdit, že tato žena není hrdinkou, ale já si myslím, že představuje neskutečnou dávku hrdinství vychovávat 7 dětí v tak nevyzpytatelném světě, a přesto přijmout, jako téměř vlastního, dalšího chlapce. Mateřská láska bohužel není zmiňována tak často, ale jen málokdo je hrdinější než matka chránící své děti. A to je pouze jedna z vedlejších postav.

Od Hermiony Grangerové se můžeme naučit, že znalostí není nikdy dost a využijeme je ve chvíli, kdy je budeme nejvíce potřebovat. Harry Potter nám samozřejmě ukázal, že přestože k nám není život přívětivý, dokážeme se zvednout a probojovat se jím a najdeme svůj šťastný konec.

Ale hrdinové nejsou pouze v knihách J. K. Rowlingové, ale také v mnoha dalších příbězích. Čtyři sourozenci v knihách C. S. Lewise nám ukazují odvahu a kuráž malých dětí, malý hobit v příběhu Tolkiena, jehož srdce je naplněno odhodláním, dobrotou a vytrvalivostí. Seznam hrdinů a jejich vlastností, kterými se můžeme inspirovat, je dlouhý, ale základní otázka byla zodpovězena. Je možné být hrdinou? Ano, je, stačí být dobrým člověkem, který neváhá a pomůže, když je třeba.

Inspirativní postavy ze světa sci-fi a fantasy

Žánry sci-fi a fantasy mají v dnešní době velkou základnu fanoušků. V první řadě je to především kvůli imaginární světu, kde vystupují nejrůznější rozmanité postavy. Knihy i filmy těchto žánrů nás přenášejí z reality do budoucnosti či do úplně jiných světů, a proto jsou tolik oblíbené. Neméně důležité jsou také povahy postav a jejich činy, které se nám vryjí do paměti. Právě z takových světů, kde zuří války, kde lidé žijí v totalitním režimu či zažívají jiné strasti, můžeme čerpat inspiraci, které se nám mohou hodit i v našem reálném světě.

Když se řekne „silná ženská postava,“ jako první mě napadne postava ze sci-fi dystopické série „Hunger Games,“ který napsala americká spisovatelka Suzanne Collins. Hlavní hrdinkou je Katniss Everdeen. Jako první se postaví proti totalitní vládě Kapitulu, který tyranizuje a otročí ostatní kraje. Stane se tváří revoluce a napomáhá rebelům k vítězství. Nepochybně je to tedy inspirativní postava, která nám ukazuje, že se i my můžeme postavit proti nespravedlnosti a měli bychom si jít tvrdě za svým.

V souvislosti s žánrem fantasy většinu z nás okamžitě napadne jedno velkolepé dílo, o které se zasloužil J. R. R. Tolkien. Vytvořil rozsáhlý fantastický svět, který se dodnes těší velké pozornosti lidí. Nejznámější je trilogie „Pán prstenů,“ kde to významnými a výraznými hrdiny překypuje. Jsou zde spíše mužské postavy, ale Tolkien nezanevřel ani na hrdinky. Obdivuhodná je například spolupráce společenstva. I přes to, že jsou jeho členové různých ras a národností, spojí se proti společnému nepříteli a navzájem si pomáhají. V reálném světě to jistě nenalezne opravdové využití, protože se stále někteří nesmířili s tím, že jsou i lidé s jinou barvou pleti, přitom to vůbec není podstatné a všichni bychom měli táhnout za jeden provaz, právě jako společenstvo plné odlišných ras i národností. Každopádně najdeme v tomto díle i další postavy, které si zaslouží naši pozornost.

Inspirativní postavy můžeme najít i v dílech Raye Bradburyho, v knižní sérii o Harrym Potterovi od J. K. Rowlingové či z knih od G. R. R. Martina. I přesto, že jsou to pouze fiktivní a smyšlené postavy, mohou nám také mnoho hodnotného předat či nám pomohou najít větší odhodlání konat.

Mohou nás inspirovat fiktivní hrdinové?

Mnoho autorů se při psaní svých knih nechává inspirovat charaktery lidí, kteří nějak zasahují do jejich životů. Mohou ale i nás inspirovat jejich fiktivní postavy? A pokud ano, v jakých situacích?

Nadšený čtenář se při četbě oblíbených knih může s postavami ztotožňovat a v určitých situacích se podle nich chovat. Dokonalými příklady fiktivních hrdinů z fantasy románů jsou postavy Joanne Rowlingové z knih o Harrym Potterovi a postavy C. S. Lewise z románů Letopisy Narnie.

Knihy o Harrym Potterovi nás mohou inspirovat v mnohých situacích, se kterými se za svůj život setkáme. Hlavní postavou těchto knih je Harry, který si nade vše cení svých přátel, pro které je ochoten obětovat i vlastní život. Jeho síla a odhodlání nám mohou být inspirací při řešení mnohých problémů. Jeho nejlepšími přáteli jsou Hermiona Grangerová a Ron Weasley. Hermiona nám předvádí především schopnost si i ve vypjaté situaci udržet chladnou hlavu a zdravý rozum, a že chytrost a vzdělanost jsou důležité. Ron je jejich pravým opakem. Vyrůstal se 6 sourozenci a v dětství tudíž neměl nikdy dostatek pozornosti. Ukazuje ale, že pokud je člověk vytrvalý a věří si, je schopen dosáhnout svých cílů, a také, že pokud se ke svým blízkým chováme nesprávně, měli bychom se vždy vrátit a omluvit.

Skvělými příklady postav, kterými se můžeme inspirovat jsou také postavy z Letopisů Narnie. Sourozenci Pevensieovi už v první knize ukazují sílu sourozeneckého vztahu, který mezi nimi panuje a v první i v dalších knihách je pak jako v případě Rona Weasleyho prezentována síla odpuštění mezi nejbližšími lidmi a víra v sebe navzájem.

Můžeme se tedy inspirovat fiktivními postavami i ve svých životech? Dle mého názoru určitě ano. Každý člověk, kterého potkáme je ale jiný, a proto nelze zcela postupovat jako fiktivní postavy, a je nutné jednat především za sebe. Čtení nám nejen rozšiřuje slovní zásobu a obzory, v knihách můžeme ale nalézt i pomocníky, kteří nás mohou podpořit sebezrozvoji.

Brno 9. 4. 2021

Vážený pane Tolkiene,

dostala jsem příležitost Vám napsat a hned jsem ji využila, protože takovéto příležitosti se jen tak nevyskytují. Mám však obavy, abych Vás neurazila, jelikož pravopis není zrovna mou silnou stránkou, a upřímně řečeno, pochybuji i o přenesení mých myšlenek do psané podoby. Ze začátku jsem neměla ponětí, komu budu psát, když v tom jsem si vzpomněla na knihu, kterou jsem nedávno četla a tou byl Pán prstenů: Návrat krále. V ten moment mě napadlo, komu budu psát. Mému nejoblíbenějšímu autorovi, který mi dokázal otevřít obzory do světa fantazie.

O Vašich knížkách jsem se dozvěděla, když mi bylo asi osm let. Prvním dílem, který jsem se pokoušela přečíst, byl Pán prstenů: Společenstvo prstenu. V té době to na mě bylo moc složité.

Jednou jsem se procházela knihovnou, bylo mi asi čtrnáct, a pokoušela se najít knížku, která by mě zaujala jak svým obsahem, tak i obalem, protože mi zbývalo jen pár posledních dní do termínu odevzdání čtenářského deníku a já neměla nic přečteného. Čirou náhodou jsem našla knížku, jež mi byla velmi povědomá. Po chvíli pátrání v paměti jsem si vzpomněla, odkud ji znám. Byla to ta stejná kniha, kterou jsem se pokoušela přečíst, když mi bylo osm. Neváhala jsem a knížku si hned půjčila. Dalo by se říct, že se ke mně dostala stejnou náhodou jako Prsten moci k panu Frodovi, který je mojí nejoblíbenější postavou celé trilogie.

Musím uznat, že ta knížka mne nesmírně nadchla. Po prvním dílu následoval druhý, třetí, pak přišly na řadu i Hobit a další Vaše dokonalé knihy.

Jste člověkem, který mi otevřel dveře do fantastického světa fantazie. Díky Vám jsem se dostala k vytváření vlastních ilustrací. Navždy pro mě budete tím nejlepším autorem. Až do konce mého života.

*Se vší úctou
Adéla Gottfriedová*

Drnovice 26. 3. 2021

Milý Geralte z Rivie,
díky za Tvůj poslední dopis.

To, co jsi mi psal ohledně událostí v Kerackém království, bylo skoro až neuvěřitelné. Docela mě pobavilo chování Lytty Neyd, která Tě prvně obvinila a nechala uvrhnout do žaláře a následně za Tebe sama zaplatila kauci, aby Tě propustili. Hned jsem věděla, že to nebude jen tak a něco po Tobě bude chtít. Jen by mě ve snu nenapadlo, že půjde o vyvolávání démonů na Rissbergu, kde přebývají jedni z nejvýznamnějších mágů. Dle mého názoru ses však zachoval správně, když jsi ukončil život Sorela Degerlunda, jenž byl za tyto hrůzostrašné události zodpovědný. Kompletní zmasakrování tří vesnic je opravdu ohavná událost, pokud vezmeme v potaz to, že se nakonec ani o posednutí démonem nejednalo a Degerlund to dělal jen z rozmaru.

Pokud jde o odcizení Tvých mečů, to musela být ohromná zábava. Vážně by mě zajímalo, jak je na strážnici mohli vydat jen tak někomu, kdo o ně zažádal. Každopádně podle toho, co jsi psal, urazily za tu dobu slušnou cestu, ale naštěstí se k Tobě nakonec vrátily za pomoci staré známé Yennefer. Jen mi moc nedává smysl, jak se právě ona ocitla v Keracku. A i když vím, jak jsou Tvoje meče nenahraditelné, protože jsou Ti vyrobené na míru, přišlo mi velmi šlechetné, jak se Ti Marigold snažil opatřit nové. Sice za moc nestály, ale dal za ně spoustu peněz a chtěl Ti udělat radost.

Naprosto bezmyšlenkovitě mi však přišlo, když jsi musel zachraňovat malou plachetnici Proroka Lebedu, protože si její posádka usmyslila navrátit zpět unesené děvčátko ze spárů Aguary. Jen blázen by se o něco takového pokoušel, každý přece ví, že adoptované dítě nikdy neopustí a půjde za ním třeba i na konec světa. A to se radši ani nevyjadřuji k tomu, že se jeden z mužů patřící k posádce pokusil to děvče znásilnit. Díky bohu se té malé holce nic nestalo a smrt při zprznění jen předstírala, bůh ví, jak by to dopadlo, kdyby ne. Takhle si ji Aguera odvedla a nemusí se nikomu mstít.

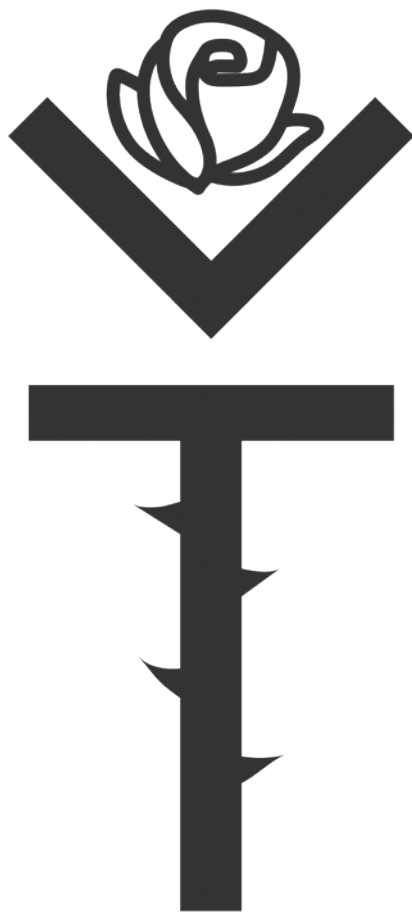
A co se týče té frašky mezi královskými syny, to musela být pěkná podívaná. Král Belohun se celou dobu bál, že ho o trůn chtějí připravit jeho dva mladší synové a přitom nikoho nenapadlo, že se to podaří tomu nejstaršímu, jehož před lety vyhnal a nyní se vrátil, aby si vzal, co mu právem náleží.

Už teď se nemohu dočkat Tvého dalšího dopisu a jsem ráda, že si vždy najdeš čas, abys mi napsal, jak se Ti vede a nezapomněl zmínit všechna dobrodružství, která jsi prožil. Přeji hodně štěstí na Tvých dalších cestách.

*Se srdečným pozdravem
Karla*

Štěpán Kolář, 1B

Tomáš Kolegar, KZ

**Máme skype, ICQ, Facebook, mobilní telefony, e-mail.
Opravdu tak máme k sobě blíž?**

Skype, ICQ, Facebook, e-mail...Snad každý dospívající nebo dospělý člověk má v dnešní době svůj vlastní chytrý mobilní telefon a v něm alespoň jednu z uvedených aplikací. Přes mobilní telefon lze dnes komunikovat nejrůznějšími způsoby a z nejrůznějších koutů celého světa, otázkou ale zůstává, jestli je to výhoda a nebo naopak.

Máme k sobě díky všem těmto moderním komunikačním prostředkům opravdu o něco blíž?

Je pravda, že bez mobilních telefonů, počítačů a jiných technologií bychom se zřejmě jen těžko spojovali s přáteli nebo rodinou na druhém konci republiky nebo klidně i světa. Na druhou stranu asi není úplně nejlepší pohled na dnešní zkaženou dobu, kdy má svůj mobilní telefon téměř každé malé dítě. Děti celkově podle mě dostávají přístup od svých rodičů k různé elektronice příliš brzy. Když si vzpomenu na svoje dětství, nevybavím si žádné telefony, natož sociální sítě. Spíš ráda vzpomínám na dny strávené venku se svými kamarády. Ty nejmenší děti možná za pár let žádné takové hezké vzpomínky mít nebudou, což je smutné. Z mého pohledu jsou moderní technologie a sociální sítě do jisté míry velmi užitečné, ale nic se nemá přehánět.

Můžeme díky jejich používání hovořit o úspoře našeho času? Člověk od člověka se názor samozřejmě liší. Můj pohled na věc je, že pokud se veškeré toto příslušenství používá chytře a k dobrým a důležitým účelům, všechno se tím jistě velmi zlehčuje. Naopak pokud má někdo mobil jen tak „pro zábavu“, může se z něj stát neskutečný žrout našeho času.

Celé své zamyšlení zakončím zjištěním, že jelikož to dnešní doba vyžaduje, mobilní telefony potřebujeme, protože jejich používání přináší spoustu možností. Ale jak se říká: „Všeho s mírou.“

Máme díky sociálním médiím k sobě blíž?

V dnešní době je úplně normální a běžné mít Facebook, Instagram, Twitter a další sociální média. Myslíte si, že jsou pro nás přínosem nebo spíše ztrátou?

Sociální média se stala naší součástí, protože nám ulehčují práci, námahu, lidský kontakt a celkovou komunikaci. Takhle je to v pořádku, k tomu byla vytvořena, jenže hodně lidí to pojalo jinak. Místo toho, aby je využívali pouze jako pomůcku, považují je za svůj osobní život. Nevychází ven, fyzicky moc s nikým nekomunikují, úplně od sebe odstříhli reálný svět. Nepřijde jim to divné, protože mají pocit, že jim nic neschází. Cítí se být šťastní a bez starostí, když si píšou s člověkem na druhé straně mobilu.

Bohužel si asi neuvědomují, že virtuální svět není bezpečný. Nevíme, kdo se schovává na druhé straně obrazovky. Nevíme, zda nám ten dotyčný píše pravdu nebo lež, protože nevidíme jeho reálnou reakci. Ale aby se virtuální svět víc podobal reálnému, vznikli smajlíci neboli emoji, kteří za nás mají vyjádřit naše emoce. Jsme si díky tomu blíž, když již můžeme vidět částečně odpovídající emoce svého kamaráda? Možná máte pocit, že jste si blíž než kdy předtím, jenže opak je pravdou. Z člověka, který vám byl blízký, se může v sekundě vyklubat starý, osamělý pán předstírajícího kluka vašeho věku, jen aby se zabavil nebo hůř, aby vás využil.

Sociální média nám sice ulehčila život, ale za cenu oddálení našich pravých vztahů. Nesmíme zapomínat na jednu důležitou věc, slova nám nikdy nemohou nahradit vřelý, fyzický kontakt, a hlavně nám nikdy nenahradí lásku.

Mobilní telefony

Máme k sobě díky mobilům a sociálním sítím opravdu blíž? V dnešní době, kdy jsou zavřené školy, platí omezení vycházení a kdy nemáme moc možností vidět se svými vrstevníky, jsou vlastně mobily a sociální sítě hlavním a skoro jediným způsobem komunikace. Většina z nás až teď dokáže ocenit, jaké to bylo, když jsme se mohli potkávat osobně. V poslední době jsme na mobilu závislí více než kdy dříve a to se dost projevuje i na našem psychickém zdraví. Výskyt duševních onemocnění stoupl za poslední rok z 20 % na 30 % a riziko sebevražd se 3x zvýšilo. I přes velké množství funkcí, které nám mobily a technologie v moderní době nabízí, fyzický kontakt nám to nenahradí. Prostě není nad to být se svými přáteli a spolužáky venku, nebo dokonce i ve škole. Kolektiv je důležitý pro pohodu a klid každého člověka. Samota (i když online) před počítačem je nepříjemná a neosobní.

I online hodiny jsou spíše nezáživné a zdoluhavé. Člověk u počítače neudrží tak dlouho pozornost. Být na něm tolik hodin denně je až vyčerpávající. Ani kontakt s učiteli není při online hodinách tak efektivní jako ve škole. Ze skupinového volání má spousta žáků úzkosti a raději v hodinách skoro neodpovídají.

Myslím, že spousta lidí, hlavně mladých, byla na mobilu a sociálních sítích závislá už před karanténou, ale pořád jsme měli nějaký denní plán a povinnosti. Teď, když všechny naše povinnosti řešíme přes počítače a mobily, máme nedostatek motivace dělat cokoli, co nás vůbec dostane z pokoje. Pokud se nedokážeme osamostatnit od mobilu, skončíme všichni slepí, apatičtí, smutní a znudění životem. Telefony mohou být velmi užitečné, ale čeho je moc, toho je příliš.

Sociální sítě a lidské vztahy

Existuje nespočet různých sociálních sítí, přes které si můžeme volat, psát, sdílet fotky a podobně. V dnešní době snad všichni máme alespoň jednu z těchto sítí, kterou využíváme každý den a mnohdy si na ní vybudujeme i závislost. Pomáhají nám sítě mezi sebou lépe komunikovat či nikoliv?

V této době, kdy jsme zavření doma, si zřejmě neumíme život bez nich představit. Díky telefonům a sociálním sítím zůstáváme v kontaktu s kamarády, se kterými se nemůžeme vidět osobně, a jsme vděční za jakoukoliv komunikaci skrze telefony nebo jiná zařízení. Ale je tomu tak i v normální době, kdy se můžeme vídat osobně?

V situaci, kdy jsme od sebe daleko, například na dovolené, je pro nás tato komunikace jedna z možností, jak se spojit. Jak je známo, když se s někým delší dobu nevidíme a nejsme v kontaktu, tak se od sebe vzdalujeme. Proto je pro udržování dobrých vztahů velmi důležité zůstat v kontaktu aspoň přes sociální sítě, pomocí videohovorů a psaní zpráv.

Naopak, když jsme spolu třeba v přírodě či v restauraci, tak nás mohou spíše oddálit. Velmi snadno si na telefonu a sociálních sítích vytvoříme závislost, poté bez nich nedokážeme být a nedáme telefon z ruky. V tomto případě nás rozdělují, protože nejsme schopní se mezi sebou normálně bavit a mnohdy se stává, že si lidé píšou přes sociální sítě, i když sedí vedle sebe. Tohle chování je velmi smutné, ale bohužel je to realita, vítejte v době 21. století.

Nelze jednoznačně říci, zda nás sociální sítě, telefony a jiná zařízení sbližují či nikoliv. Velmi záleží na chování jedince a dané situaci, ale na veřejnosti bychom měli jejich používání omezit.

**Máme skype, ICQ, facebook, mobilní telefony, e-mail.
Opravdu tak máme k sobě blíž?**

Bez sociálních sítí, bychom se dneska už neobešli. Jde přes ně snadno a efektivně sdílet informace. Můžeme se přes monitor vidět s člověkem na druhém konci světa a diskutovat. Nemusíme na webu hledat, co zajímavého se kde událo. Stačí propojit se s dostatečným množstvím přátel nebo skupin a čekat, to nejzajímavější si vás najde samo. A určitě mají ještě hodně výhod, ale jsme si k sobě opravdu blíž, než kdybychom si zašli do kavárny nebo parku a všechno si řekli osobně?

Dříve probíhala zprostředkovaná komunikace prostřednictvím mailu, telefonu či SMS, tento způsob byl nahrazen ICQ, ale i tento způsob byl později nahrazen Skypem, který uživatelům nabízel komunikaci také prostřednictvím videa. S druhým člověkem jsme si tak mohli nejen psát, či povídat si díky hlasovému přenosu, nyní už jsme mohli druhého člověka také vidět. Ale i Skype, který už vlastně uživatelům nabízel z komunikace skoro všechno, vytlačil Facebook. Lidé se do SMS či na chat nebojí vepsat věci, které by druhému člověku do očí nikdy neřekli. Jsou odvázanější. Internet to skousne, a oni si možná nikdy neuvědomí rozdílnost svého chování. A to může mít za následek rozpadlé vztahy i jiné nepříjemné záležitosti.

Nic se nesmí přehánět. Takže náš pobyt na sociálních sítích by neměl přerůst do formy, že jako realitu budeme brát to, co se odehrává v našich chytrých telefonech. Lidé si možná myslí, že jsou si blízko, když je možné poslat hlasovou zprávu nebo ukázat druhým přes video, co se u nich teď momentálně děje. Ale já osobně preferuji osobní kontakt, jen tak se lze upřímně zasmát a strávit čas s těmi, které mám ráda, a to mi žádná sociální síť nahradit nemůže.

**Máme skype, ICQ, facebook, mobilní telefony, e-mail.
Opravdu tak máme k sobě blíže?**

V dnešní době si ani nedokážeme uvědomit, kolik času vlastně strávíme na počítačovém nebo mobilním zařízení. Jsme tak zaujatí sociálními sítěmi, že ani nevíme, co se kolem nás děje. Přitom je to tak jednoduché. Odložit telefon, jít ven a trávit čas s přáteli.

Problém je v tom, že jsme příliš často ponořeni do mobilních aplikací. Většina lidí používá například Facebook jako nástroj, přes který se dorozumíte s druhým člověkem, aniž byste k němu museli jít do sousední ulice, během pár sekund vám může odpovědět. Pomocí Skypu můžeme zavolat kamarádovi klidně až na druhý konec světa.

Kde je ale problém? Problém je v tom, že můžeme upadnout do silné závislosti a hlubokého klamu. Mobilní aplikace jsou nám tak blízko, že vědí, co nás upoutá a na čem ztratíme svůj drahocenný čas, který bychom mohli využít v něčem, co nás posune dál. Nebo můžeme jít ven a trávit čas se svými kamarády anebo číst zajímavé knihy. Dnes existuje tolik nebezpečných lidí, co vám jsou schopni poslat různé falešné e-maily o tom, že jste například vyhráli a chtějí vaše přístupová hesla k vašemu účtu. Falešný profil, za nímž může být nejen nekomarádský, ale i násilný člověk. To však ale nepoznáme bez přímého osobního kontaktu.

Sociální sítě jsou skvělé, a to z důvodu okamžitého spojení s lidmi po celém světě, můžeme dostávat zprávy z celého světa. Musíme si však dávat pozor na to, abychom se nedostali do závislosti na sociálních sítích, dále na kyberšikanu anebo hackery, nesmíme také všemu bezmezně věřit, co vidíme a slyšíme na sociálních sítích, takzvané fake news.

**Máme skype, ICQ, facebook, mobilní telefony, e-mail.
Opravdu tak máme k sobě blíž?**

Doba jde stále dopředu. Dnes již asi každý, možná až na pár výjimek, vlastní mobilní telefon, počítač nebo třeba tablet a hojně využívá jejich služeb, tedy sociálních sítí, různých her, aplikací na volání apod. Člověk tím stráví hodně času, aniž by o tom věděl. Máme tak ale ve skutečnosti k sobě blíž? Dokážou virtuální konverzace a videohovory nahradit reálná setkání?

Je třeba si nejprve uvědomit, že lidé dříve tolik možností konverzace na dálku neměli. Jedinou možností byly dopisy, telefonní budky nebo jeden telefon v domácnosti. Je tedy logické, že dříve byli všichni patrně od přírody zvyklí, že jedinou možností sociálního kontaktu je potkat se v reálném světě. Tehdy se totiž veškeré dopisování skrze dopisy nebo volání z budek nemohlo vyrovnat tomu opravdu se někde vidět a popovídat si.

Svět se ale neustále posouvá někam dál. Nové technologie, poznatky, možnosti digitálního života lidstvo s nástupem 21. století doslova uchvátily svou neomezeností a těchto novinek je čím dál víc. Potřebujete napsat šéfovi, ale nemáte na něj číslo ani e-mail? To vše najdete na internetu. Chcete si zavolat s tetou z Norska? Pak je tu Skype, Facebook, WhatsApp a mnoho dalšího. Stačí jen pár kliknutí a za pár minut můžete jednoduše zkontaktovat prakticky kohokoliv.

Možnosti komunikace mezi lidmi se během let neskutečně posouvají a dnes tu již máme skoro bezmezná možnosti. Problémem je, že lidé stále častěji zapomínají na sociální kontakt. Ten totiž nic skutečně nenahradí, ať už máme na sociální síť jakýkoliv názor. Můžeme si se stovkami přátel volat a psát na telefonech a počítačích, pokud se ale úplně poddáme digitální éře a zapomeneme na to, že pravý svět je tam venku, budeme za nějaký čas životem plýtvat, aniž bychom to tušili.

Rub a líc používání mobilních telefonů

Dovolím si tvrdit, že mobily jsou pro nás v dnešní době již nedílnou součástí a jejich používání nám hodně usnadňuje život. Přeci jen se můžeme s kýmkoliv hned spojit, něco zjistit nebo klidně zachytit daný okamžik. Tak je to alespoň všude prezentováno, kde je ale pravda?

Kdybychom se tedy měli pobavit zprvu o kladech, které tyto malé krabičky ukrývají, co by vás jako první napadlo? Věřím, že časté odpovědi by byly podobné jako jsem psala hned v úvodu. Rychlé spojení, informace, fotky, hudba a možnost mít vše po ruce. Ano, tohle všechno moc hezky zní, ale dokážete si představit, že přijdete unavení například ze školy domů, chcete klid, ale váš telefon ustavičně zvoní?

Hádáte správně. Přichází na řadu totiž všechny ty nevýhody, o kterých se doted' tolik nemluví. Lidé si totiž zvykli, že vše je hned. Že máme telefon stále při ruce a nemáme nic lepšího na práci. Tady bohužel musím dodat, že tohle je i docela pravda. Ne, že bychom neměli nic lepšího na práci, ale prokrastinace nám v tom dost brání. A mobil je na tohle skvělým přístrojem. Chcete se podívat na roztomilé video koťátek na zlepšení dne? Ha! A jste v pasti, protože váš chytrý telefon vám navrhne takových videí ještě minimálně padesát. No a pak zkuste chtít jít něco dělat. Další otázkou by bylo, co je prokrastinace a co už závislost? Jenže tohle je již zcela individuální.

Proto bych nakonec jen doporučila si uvědomit, že videa roztomilých koťátek nás nespasí, psychicky pomůžou jen na chvíli a práci za vás také neudělají. Takže je načase neztrácet hlavu kvůli blyštícímu se displeji a zkusit se napřed zamyslet dřív, než to půjdeme hledat na Google.

Rub a líc používání mobilních telefonů

Mobilní telefon je dnes každodenním zdrojem informací, inspirací a pohodlný způsob komunikace s lidmi na vzdálenosti i tisíce metrů. Vlastníme ho snad každý. Nenahradí nám však, již zažitou klasickou komunikaci. Samozřejmě má spoustu výhod a časem se vyvíjí další a další. Výrobci se předhánějí v inovacích a uživatelé zase v tom, kdo první ukořistí nejnovější a nešpičkovější typ. Otázka je, zda-li jsou mobilní telefony opravdu tak užitečné, jak nám je vykládá společnost a zda-li na konec nenadělají více škody než užitku.

Osobně na mobilní telefon nahlížím jako na otevřenou bránu možností, mohu kdykoliv zavolat či napsat komukoliv o čemkoliv. Je to skvělá možnost interagovat s lidmi po celém světě, poznávat cizí kultury, poslouchat jakoukoliv hudbu, sledovat moje oblíbené filmy, inspirace z kdejaké aplikace a neustálý příjem nových a nových informací. To vše se dá považovat za obrovské výhody. Na to bych rovnou navázala tím, že každá tato výhoda je zároveň i nevýhodou. Ne nadarmo se říká, že všeho moc škodí. V tomto případě to platí dvojnásob. Lidé jsou denně doslova zahlcováni stovkami informací (z toho většina není pravdivá a zbytečně způsobuje nechtěné pocity strachu a frustrace, obzvláště za probíhající situace) a je tak velmi těžké se takovýmto informacím vyhnout. A tak se kolikrát ani nesnažíme. To následně vede k narůstajícím negativním pocitům a myšlenkám.

Další věcí je mobilní telefon jako nejlepší přítel. Některé aplikace jsou vskutku tak užitečné, až si nás získají natolik, že jim věříme více než komukoli jinému. Ukáží nám přesně to, co od nich očekáváme a co bychom chtěli vidět. To v nás probouzí tu zaslepenou důvěru.

Mobilní telefon je určitě skvělým pomocníkem, ale špatným pánem. Ostatně je na tomto světě tolik špatných pánů, které je třeba individuálně zkrotit a najít k nim zdravý přístup. Musíme jednoduše vědět, kdy máme dost.

Hana Kubešová, 1B

**Vědomí,
že brzy
zemřu, je
nejdůležitějším nástrojem,
který mi pomáhá činit
zásadní
životní
rozhodnutí.**

Leona Gašparová, 3B, citát

Ďábelské tousty pro odvážné

Jistě všichni znáte staré přísloví „Nouze naučila Dalibora housti“. Vzhledem k pandemické situaci je mi často kladena otázka: „Tak co distanční výuka?“ Většinou odpovídám: „Distanční výuka naučila Matěje vařit.“ Tím nechci říct, že se ze mě stal kdovíjaký kučař, ale hlady bych neumřel. Rád bych se s vámi podělil o můj nejpovedenější recept.

Ingredience:

pečené vepřové maso
výpek z vypečeného masa
cibule
kečup
chilli
toustový chleba
nastrouhaný sýr eidam – 30 % tuku

Pomůcky:

prkénko
nůž
pánev
vařečka
gril nebo topinkovač

Pracovní postup:

Maso nakrájíme na malé kousky. Oloupanou cibuli prokrájíme na drobné nudličky nebo kostičky. Do pánve nalejeme výpek z masa a necháme rozpálit. Vložíme pokrájenou cibuli a restujeme. Dáváme pozor, aby se cibulka nespálila. Přidáme pokrájené maso a znova restujeme. Je dobré suroviny občas promíchat, aby se nepřipálily. Kousky masa začnou po krajích mírně tmavnout, to je ten pravý čas přidat kečup. Mám rád pikantní jídlo, proto směs zalévám pálivým kečupem. Vše necháme krádcem prohřát. Rozpálíme si gril nebo topinkovač. Opečeme toustový chleba, aby pěkně křupal. V tuto chvíli jsme téměř hotovi. Ještě je potřeba směs dochutit a naservírovat, aby lahodila také oku. Jak sem říkal, mám rád hodně ostrá jídla. K dochucení používám jednu z nejpálivějších druhů papričky – Morugu. Na špetku nože nabere opravdu malinkaté množství sušené papričky Morugy a vmícháme do směsi. Solit není potřeba. Čtverce opečeného chleba potřeme masovou dobrotou a posypeme nastrouhaným sýrem. Tousty rozkrojíme na dva úhledné trojúhelníky. Pro lepší efekt můžeme dozdobit bylinkami (petrželka, pažitka, řeřicha).

K toustům se hodí vychlazené alkoholické i nealkoholické nápoje. Pokud to přeženete s kořením, doporučuji sklenici mléka.

Dobrou chuť.

Své nejoblíbenější místo nedokážu jen tak na povel vybrat, ale můžu napsat něco o jednom z míst, která považuji za přívětivá. Jedním z takových míst je „Flash boulder Brno“, tělocvična a boulderová stěna v Brně. Nejedná se o velký prostor, najdou se i menší. Stěny jsou pokryty 300 m² překližky, na nichž jsou umístěny lezecké chyty. Celý prostor na mě působí přátelským, nekomerčním dojmem, se kterým souvisí taky fakt, že je to jedna z nejlevnějších „boulderovek“ (tak těmto stěnám říkáme), a má samoobslužný bar, do jisté míry spoléhající na poctivost zákazníků. Mám toto místo rád kvůli tomu, že zde provozuji spolu s ostatními svou oblíbenou činnost.

Jakub Skoupý

Jedním z nejhezčích pocitů, které znám,
je bloumat lesem, přírodou.
Jen tak.
Bez cíle.
Beze směru.
Nacházím tak mé nejoblíbenější místo – uvnitř sebe.
Najednou rozumím tomu,
co se v mých myšlenkách odehrává.
Najednou rozumím tomu,
kým jsem a kým se stávám.
Začínám přicházet na to,
že oblíbené místo mé duše
je mé tělo.
Neposkvrněné a čisté.
Začínám přicházet na to,
že oblíbené místo mého těla
je příroda.
Neposkvrněná a čistá.
Jde jen o to, najít souznění s tím,
co se podobá nám samotným.
To je vše, co potřebujeme,
to je vše, co nám dá odpovědi.

Zuzana Černá

Na světě je hodně míst, která miluji. Je ale jen jediné místo, které ve mně vyvolává tolik klidu a úlevu od všech strastí v životě. Tady můžu přestat myslet. Tady můžu poslouchat zvuk života, který nedokáže promluvit ani jen slovíčko. Místa je tu dost pro všechny myšlenky, které opouští prostor mojí bezradné hlavy. Celé dny můžu před něčím nekonečně utíkat, ale když doběhnu sem, zastavím se a dál už nemusím.

A tak tam jen jsem. Vnímám svět a zároveň se jej straním. Pevné kmeny stromů na mě dávají pozor. Čerstvý vzduch čistí moje plíce i moji hlavu. Beru si kousek z té nekonečné energie ukryté v lesích.

Katka Blažková

Při přemýšlení nad mým oblíbeným místem se mi vybaví míst hned několik. První mě napadá doma u rodičů, kde jsem vyrůstala. V malém městečce, kde je klid, rodina, přátelé, prostě domov. Po týdnu plném chaosu, lítáním mezi školou a prací se vždy na víkend ráda vrátím. Čas tam plyne trochu jinak. Dokážu si doma odpočinout, na chvíli vypnout a uvolnit se. Taky ráda trávím čas s rodiči. Čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, co pro mě dělají a snažím se napravit, co jsem během svých pubertálních výlevů zanedbala. Jako druhé místo mě napadá byt v Brně, kam se vracím, když mi začne chybět trocha toho chaosu. Neberu to pouze jako byt, ale spíše jako vstup do dospělosti. Osamostatnit se, hospodařit s penězi a starat se sama o sebe.

A tak tyhle dva odlišný světy střídám pořád dokola a jsem šťastná.

Kristýna Andrlíková

Náhle se okolní svět zastavil. Jsem ztracená v myšlenkách jako ve tvých očích připomínajících skleněnky zapomenuté v mokré trávě. Ležím vedle tebe a cítím tvé hedvábné prsty na mé tváři a taky ve vlasech. Tvoje kůže krásně hřeje a svaly mě stiskly ještě pevněji. Nechci jinam, chci být jen u tebe a v bezpečí našeho objetí.

Neohrabaně pohneš hlavou a na čele mi zazní sladké mlasknutí polibku. Ovčí kudrlinky na tvých vlasech pošimrají můj křečovitě natažený krk. Nenápadně a toužebně si prohlížíš osobu vedle sebe a vidíš jí až do duše. Jsem to já, pořád ta stejná dívka, která miluje tvoje oběti. Cítí v něm bezpečí a útočiště.

Zuzana Příbylová

Moje nejoblíbenější místo je u nás na vesnici v Šitbořicích. Je jím malá vyhlídka na vrcholu kopce. Nachází se za naším domem a nabízí nám krásný pohled na obzor. Vidět je Brno a jeho blízké okolí směrem k naší vesnici. Toto místo se mi líbí, protože je klidné a hezké. Zezadu ho obklopují stromy a pole, vede k němu polní cesta. Je oblíbené různými turisty z okolí, kteří volí pěší cestu i cestu na kole, a to hlavně v letních měsících. Často na konci roku se zde hromadně odpalují silvestrovské ohňostroje, které zajistí pěknou podívanou všem, kteří zůstali dole v obci.

Radka Tesařová

Je zima. Venku sněží. Lidé chodí s červenýmnosem, zabalení do velkých bund a kabátů. Já sedím za oknem kavárny, v teple, s hrnkem kávy a sleduju to všechno přes okno. Projíždějící tramvaje plné lidí, kteří se těší domů z práce. Kolemjdoucí, kterým sníh pokrývá ramena a vlasy. Rozsvícené výlohy obchodů, protože už je skoro tma. V ruce mám hrnek horké kávy, kolem sebe slyším rozhovory ostatních hostů, cinkání lžiček a příborů a zvuk kávovaru. A je mi fajn. Mám čas na přemýšlení, učení, nebo povídání si s kamarády. Nikde se necítím tak útulně. To je mé oblíbené místo.

Lucie Muzikářová

Asi nebudu sama, když řeknu, že nemám jen jediné nejoblíbenější místo. To mé hlavní ale není les, ani louka, park, restaurace či kavárna. Mým místem je objetí. Miluji totiž ten jedinečný pocit, když jsem v objetí člověka, u kterého vím, že mě má rád a jsem u něj v bezpečí. Pocit lásky a jistoty, to vše v ten moment mám. Když tak nad tím přemýšlím, toto místo bylo moje nejoblíbenější určitě už od mala, třeba u maminky. Něco se mi stalo, byla jsem smutná, ale když mě maminka objala, všechny ty zlé pocity zmizely. Myslím si, že když se řekne NEJOBÍBENĚJŠÍ MÍSTO, tak by to mělo být tam, kde je člověk v tu chvíli nejšťastnější.

... A to já v tu chvíli při objetí opravdu jsem.

Klára Kučerová

Kde je mé nejoblíbenější místo? Tam, kde trávím většinu času, a nebo tam, kam se dostanu jednou za rok?

Vždycky jsem nad tím přemýšlel a navštěvoval místa, na která jsem měl krásné vzpomínky. Mohla to být kavárna, park, klidně i prodejna čokolády uprostřed Brna, kde jsem si jednou dal šálek horké čokolády s kousky banánu.

Po nějaké době jsem si uvědomil, že místo není samo o sobě nijak speciální. Dobré vzpomínky na místa jsem měl jen díky lidem, se kterými jsem navštěvoval ty kavárny, parky a čokoládovny.

Tím chci říct, že mi až tak moc nezáleží na místě, kde právě jsem, důležitější je s kým.

Jiří Procházka

Moje nejoblíbenější místo je kavárna Costa u Letma. Zdejší atmosféra je velmi příjemná a po každé návštěvě odcházím s dobrou náladou. Je to také i místo mého věčného výskytu. Při setkáních s kamarády zde řešíme nejrůznější záležitosti, co se nám za tu dobu, kdy jsme se neviděli, přihodily.

Většinou si zde objednávám střední vanilkové latte, výjimečně nějaký dezert. Mám tu dokonce i svoje oblíbené místo na sezení – jsou to dvě velká křesla otočená směrem k sobě s výhledem z okna na ulici. Bohužel, nejsem jediná, která nejraději sedí v těchto křeslech, takže šance, že budou volná, je celkem malá.

Předpokládám, že na podzim a v zimě tady budu trávit ještě víc času. Už se nemůžu dočkat.

Petra Slavíčková

Určit, které je moje nejoblíbenější místo, je těžké. Nejvíc záleží na mé náladě. Když mám dobrou náladu, jsem rád v práci, lépe řečeno u nás v hospodě. Beru většinu svých kolegů, jako jedny z nejlepších lidí v mém životě. A když chci mít klid, tak rád chodím na Hády jak za prarodiči na zahradu, tak se tam rád chodím procházet nebo jen tak posedět sám nebo s přáteli. Pokud mi není fajn, jsem rád zavřený sám se sebou v pokoji. Bohužel nebo bohudíky trávím ve svém pokoji velmi málo času.

Každé z těchto míst má něco do sebe a všechny mi přirostly k srdci.

Ondřej Enžl

Ve světě plném anarchie a nespravedlnosti, kde se člověk musí denně obklopotvat nespokojenými a emočně či citově prázdnými lidmi, existuje mému srdci blízké místo, které svými vibracemi vždy očaruje mou pochroumanou mysl. Jedná se o místo, kam se ráda vrátím, neboť život se hned zdá o kapku rozzářenější a obecně snesitelnější. Musí to být místo plné života s podobně smýšlejícími bytostmi, se kterými si ráda prohodím pár slov a nakouknu za opony jejich nemocných myslí. A najednou čas se jakoby zpomalí, dostaví se to dějů v uvědomění světa. A nakonec TO celé začne dávat smysl. Nezapomenutelný, ale přesto ironický okamžik.

Alžběta Mádrová

Práce na 120 procent

Především bych řekl, že je tento termín frází. Nejenom, že je nemožné vykonávat práci na 120 %, ale i rozdělovat a počítat pracovní nasazení a kvalitu na procenta.

Když odhlédneme od „zfloskulovatělosti“ pojmu, je toto téma velmi závažné a málo diskutované.

Každý z nás má trochu jiný přístup k práci. U nás v České republice je celkem běžné, že pracujeme jen tak napůl. Je to pochopitelně stereotyp, ale taky docela pravda. Jsou lidé, kteří pracují poctivě a berou práci naprosto vážně. Takoví často svojí prací doslova žijí a berou ji jako koníček. Já takovéto osobnosti obdivuji, i proto, že sám bych to nedokázal. Bylo by mi líto chodit do práce a nemít žádnou zálibu. Často se takovým lidem posmíváme a máme je tak trošku za podivíny. Důvod je prostý – většina pracujících jsou těmi, o kterých jsem hovořil na začátku – lidmi, kteří chodí do práce s pocitem povinnosti i smířením. Teď použiji floskuli, ale jsou to typičtí Češi. Je to náš povahový rys. Národ, který by nám byl v tomto, a nejen v tomto podobný, bychom hledali marně – možná Poláci.

Typickým příkladem je chování prodavačů. Pokud přijdete například v Rakousku, či v Utahu do obchodu, setkáte se s prodavači a prodavačkami, kteří se chovají mile a kultivovaně.

A nepochybuji o tom, že je tomu jinak i u jiných profesí v těchto státech.

Nejsme národem, o němž lze jistě prohlásit, že pracuje na sto dvacet procent. To ale podle mě nejde říct jednoznačně o žádném národě.

Nesmrtelné téma holocaustu – Mornštajnová

Ačkoliv od 2. světové války uběhlo již mnoho let a většina dnes žijících lidí hrůzy této války nezažila, je to stále velmi silně téma, které s námi otrásá již po několik generací. Ženy žijící v té době nám byly a stále jsou inspirací. I proto jsem ráda, že se téma ženy a holocaust stále objevuje a varuje před tím, co se odehrálo.

Jeden z posledních románů s touto tematikou je Hana od Aleny Mornštajnové. Od nástupu socialismu v podstatě až do dnešních dnů se taktně mlčelo o tom, že dělnická třída a jim podobní byli vlastně udavači a spolupracovníci gestapa. Naši osvoboditelé převzali moc a svítalo na lepší zítřky, tak proč by to někdo řešil. Alena Mornštajnová tato témata ve své knize znovu otevírá.

V první části se setkáváme s malou Mirou, která roku 1954, během tyfové epidemie, přišla o celou rodinu, kromě jediné příbuzné – tety Hany, která není schopna postarat se sama o sebe, natož o Miru.

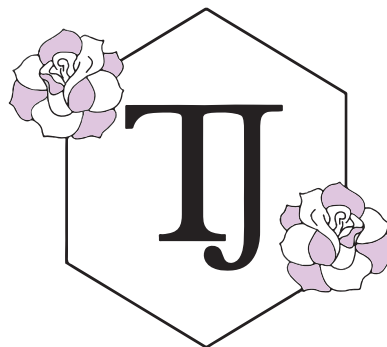
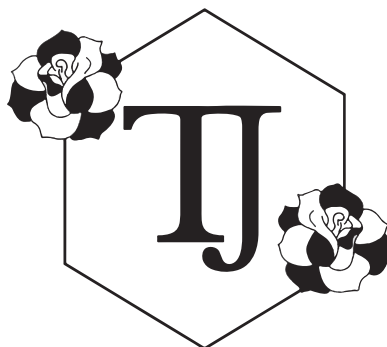
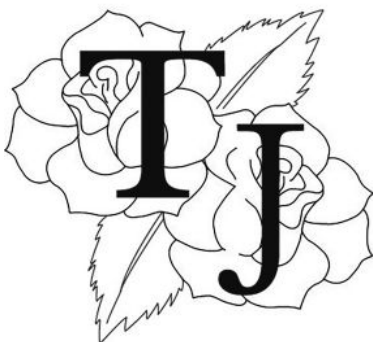
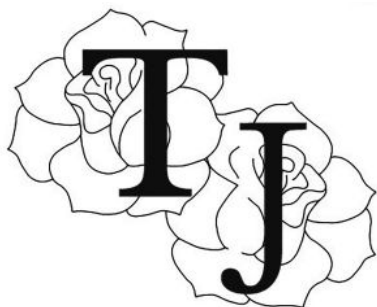
V druhé části mi není zcela jasné, jak Mira může vykládat Hanin příběh. Hana není schopna jí tyto informace sdělit, když žili Miřini rodiče, chtěli na vše, co se stalo během války zapomenout a nikdy o tom nemluvili.

Ve třetí části se poté stává vypravěčem přímo Hana. Teprve nyní začínáme chápat, co vše se muselo stát, aby se z Hany stala takto zvláštní žena.

Děj románu plyne chronologicky s retrospektivními prvky, nikam nespěchá. Přestože je román dojemný, není zbytečně sentimentální. Autorka příběh opravdu vystihla a dokázala jej atraktivně převyprávět.

Na
hor-
k ý c h
střechách
zasyčel déšť
jako když hoří
suchá tráva PRO-
MOKLÁ TRAMVAJ
ODBÍJÍ ŠEST Na město
tiše poprchává Jdu sama v
dešti ZA ŘEKOU HRMÍ Ne nevadí
mi zmoklá hlava **Jen se mi zda-
jí bláznivé sny že prší na město
voňavá tráva** Potichu si zpívám do
rytmu deště náhodná slova o zmoklém
městě JDU NEVÍM VŮBEC KAM A S KAŽ-
DOU KAPKOU ZAS ZNOVA ZAČÍNÁM Pod
polštář dám si až půjdu spát blues o
dešti v němž voní tráva **Snad se
mi bude celou noc zdát
že venku tiše popr-
chává**

Sabina Fraňová, 3A

K čemu je literatura?

Pomáhá nám porozumět lidem, společností, událostem i kultuře. Slouží k pobavení, estetickému potěšení, umožňuje nám vhlédnout do minulosti a přináší nám možnost pomocí vlastní fantazie utéct z reality do světa smyšlených příběhů nebo se vžít do pocitů jiné osoby. Dává nám možnost vzdělávat se z nepřeberného množství naučných a odborných knih. Už od doby, co jsem byla malá, se knihy staly součástí mého života. Čtení příběhů před spaním, díky nimž jsem mohla zapojit svoji dětskou fantazii a uniknout do jiného světa.

Jaký význam má literatura v moderní společnosti? Většina lidí na celém světě se poprvé vážně setká s literaturou ve škole. Čtení a psaní všichni cvičíme již od útlého věku. Schopnost vcítit se do skupiny postav napsaných na stránce je z pohledu studenta nutná dovednost. Schopnost vnímat témata a zprávy nám otevírá další způsob myšlení. Literatura se stává prostředkem. Miliony knih, které byly vydány po celém světě, jsou vodítkem pro čtenáře a vytvářejí most, který jim umožňuje naučit se něco nového.

Literatura také slouží jako brána do minulosti. Jako lidstvo se každý den vyvíjíme, a bez časového razítka, které nám literatura dává, bychom o minulosti nevěděli nic. Dává možnost člověku se vrátit čase a dozvědět se o životě na Zemi od těch, kteří kráčeli před námi. Umožňuje nám lepší porozumění kultuře a více si ji vážit. Toto je síla, kterou literatura má. Má schopnost podnítit smysly, reformovat národy a vytvářet hnutí, přičemž je zcela věčná. Nevyhnutelně nás přežije.

Přepadení pošty

Brno – V úterý 5. 1. 2021 v 6 hodin ráno byli zadrženi dva muži, kteří o pár minut dříve přepadli poštu na hlavním nádraží na ulici Nádražní. Dvojice mužů nebyla příliš inteligentní, jelikož přepadli poštu, od které je necelých 400 metrů stanice Městské policie Brno. Strážníci byli do pár minut na místě a oba muže zadrželi, ti nekladli žádný odpor. Pobočka pošty byla za půl hodiny opět v provozu. Podle mluvčí Městské policie Brno Martiny Krajkové nikdo nepřišel k úrazu. „Oba muži na pobočku České pošty vnikli v 5 hodin 48 minut ráno. Měli kukly a v ruce pistole, u jednoho z mužů se jednalo o plynovou pistoli, druhý měl pouze umělou atrapu. Na zaměstnankyně pošty mířili zbraněmi, byli drzí a používali vulgarismy. Ty jim ze strachu o vlastní život hotovost poskytly.“ Ještě než stihli sebrat všechnu hotovost, byla na místě policie a oba muže zadržela. Podle § 234 trestního zákona České republiky hrozí oběma mužům odnětí svobody až na 6 let. Tím se bude zabývat Městský soud města Brna příští týden. Pokud dojde k odvolání případ poputuje na Krajský soud. Dále bude policie šetřit, zda nejsou členy zločinného spolku a zda tento případ má souvislost s přepadením benzínové stanice u obce Tvarožná, kde se pachatele nepodařilo dopadnout.“

pro server www.brno-noviny.cz Tomáš Mrázek, 2A

Maskovaný pachatel přepadl poštu

Šlapanice – Nebezpečný neznámý pachatel přepadl v úterý před polednem poštu na náměstí ve Šlapanicích. Měl u sebe zbraň. Uloupil několik tisíc korun. Při přepadení nebyl nikdo zraněn, lupič z místa činu utekl.

Šlapaničtí policisté pátrají po lupiči, který v úterý 5. 1. 2021 v poledních hodinách přepadl poštovní pobočku ve Šlapanicích u Brna.

Přibližně ve tři čtvrtě na dvanáct vstoupil do provozovny muž a hrozil nejméně šesti lidem nebezpečnou zbraní, kterou ukryval v papírové tašce. Prikázal ženě za přepážkou vydat hotovost. Žena v obavě o svůj život vydala částku ve výši několika tisíc korun. Pachatel následně požadoval vydání další hotovosti. Ta však na přepážce nebyla, a tak poštu opustil. Zda následně nasedl do vozidla, není známo. Nikdo nebyl zraněn.

Dle popisu přepadené ženy by pachatelem měl být muž asi ve věku do třiceti let, štíhlý, asi 180 cm vysoké postavy. Na sobě měl oblečené černé riflové kalhoty, bílé tričko a zelenou kostkovanou košili. V době přepadení byl maskován černou kuklou, ve které byly otvory pouze pro oči. Z výpovědi úřednice vyplynulo, že měl výrazně modré oči. Hovořil česky bez zvláštního přízvuku.

Policisté na případu intenzivně pracují. Na lince 158 přijmou jakékoliv další informace, které by mohly souviset s uvedeným případem.

pro Šlapanický zpravodaj Sára Pokorná, 2A Téma: Deník 2020

Kristýna Andrlíková:

1. ledna 2020

Tak je tu nový rok. Pro většinu znamená začít znovu, lépe, s čistým štítem. Asi jsem toho názoru, že když chceme něco změnit, měli bychom to udělat hned a nečekat s tím na nový rok. Ale sama to asi beru jako příležitost něco změnit a popřemýšlet, jak můj rok vlastně probíhal. Kouknout na věci s odstupem času a třeba je i přehodnotit. Taky je to den, kdy prožívám lehkou kocovinu ze slavení vstupu do nového roku s mými kamarády a rodinou. Jako tomu je právě teď. Rozhodla jsem se utřídit si myšlenky na papír a možná si sepsat nějaké cíle a věci, kterých bych v roce 2020 chtěla dosáhnout. Víím, klišé, ale není to zas tak špatný.

9. dubna 2020

Den, ve kterém cítím trochu beznaděje, nudy a smutku. Den, kdy jsem už měla plné zuby všech zpráv o koronaviru. Den, kdy mě štvaly všechna opatření a zákazy. Sednout si s kamarády do restaurace, zajít si na drink, jet se pobavit na nějakou akci, nebo si jen třeba zaplavat v bazénu. Dnes je hezké počasí, takové to, kdy ze vzduchu cítíte blížící se jaro. Chtěla jsem jít ven. A vlastně až teď jsem si uvědomila, jak jsem si nevážila všech těch pro mě ale úplně všedních věcí a možností. Ale jak to bývá tyhle věci si uvědomíme, až ve chvíli, kdy o ně přijdeme. Nejhorší je, že vyhlídky na léto taky nevypadají moc dobře.

12. října 2020

Tak je to tu zas. Tentokrát v horším měřítku. Nějak jsem přes léto zapomněla, že se pandemie stále děje. V televizi se najednou nemluví jenom o covidu. Opatření téměř žádná nebyla. Strávila jsem nějaký čas na Mallorce, na horách, i nějaké festivaly jsem stihla. A už vůbec se mě nedržela myšlenka na to, že bychom situaci jako stát neměli zvládat. Nějak se mi tomu nechce věřit. Prvně přišlo nošení roušek, potom pomalu zkrácení pracovní doby barů, klubů a restaurací. Což se mě jako servírky samozřejmě týká také. A dnes jsou už podniky zavřené úplně. Čísla každý den stoupají, nemocnice se plní a personál dochází. Vyhlídky nejsou moc dobré. Všichni jsou už otráveni. Po internetu kolují všelijaké nepravé články a informace, že pandemie je vymyšlená. Upřímně už ani já nevím, kterým zprávám 100% věřit. Ve všem je chaos, kdo by to čekal, když už jsme si tím jednou prošli. No, nedá se nic dělat a přijmout věci tak, jak jsou a začít se chovat zodpovědně. Snad bude brzy líp.

Barbora Baňarová:

1. ledna 2020

Něco mi říká, že tento rok bude jiný. Nebo alespoň já si ho chci udělat jiný. Chci prožít rok plný zážitků, které si budu pamatovat navždy. Proto jsem se rozhodla založit si tento deník. Abych si ty zážitky mohla zapsat a "zdokumentovat". Abych se na konci tohoto roku (a nejen tohoto) mohla ohlédnout a zrekapitulovat si vše, co se stalo, vše co jsem prožila. Abych si mohla víc, že tento rok opravdu stál za to. A začnu hned dneškem. Probuzení do nového roku nebylo tak příjemné, jak bych čekala. Možná to bude tím, že jsem vlastně vůbec nešla spát a jen se převalovala ve své posteli. Usnout mi nešlo, i když jsem se sebevíc snažila. A tak můj mozek vymýšlel nejrůznější scénáře jaký by tento rok mohl být.

11. května 2020

Dnes jsem jela vyklízet pokoj na intru. Byl to zvláštní pocit vracet se sem po skoro dvou měsících a vědět, že tento školní rok se tam už nepodívám. Stále jsem v duchu věřila, že se tam sejdeme zase všechny čtyři, že tento rok neskončil třináctým březnem, že vše pomine a my se za pár týdnů, maximálně za měsíc zase vrátíme na své pokoje a bude vše zase v normálu. To se ale nestalo a nestane. Vcházet do toho pokoje bylo zvláštní. Když jim vyklízela věci ze skříňek a poliček doléhal na mě smutek. Nesnášela jsem to, chtěla jsem křičet, brečet a vše vrátit zpátky. Takhle náš třeták přeci neměl vypadat. Neměl skončit tak brzo.

Jediné co mi zvedlo náladu tak byl fakt, že po dvou měsících uvidím svou spolubydlící, že s ní budu moc doopravdy mluvit a ne jen pomocí messengeru a video hovorů, které jsme během karantény praktkovaly skoro každý den. I když jsme spolu nemohly vyklízet pokoj, viděly jsme se alespoň na parkovišti před intrem. I ta chvíle stačila. Stačila k tomu, abych se zase smála z plného hrdla a aby ten smích byl opravdový. >

>

13. října 2020

A je to tady zase! Plošné uzavření všech škol s výjimkou praxí. To, za co jsem se modlila, aby nepřišlo, se stalo skutečností. Děje se to samé co v březnu. Do šesti hodin jsme museli všichni vyklidit intr s tím, že nevíme kdy se vrátíme. Opět se ze mě a z Dian (spolubydlící) staly, jak mi tomu rády říkáme, "částeční bezdomovci". Včerejší večer jsme strávily tím, že jsme čekaly na tiskovou konferenci, protože to byla možná jediná možnost, jak se dozvědět, co s námi bude. Jestli budeme muset odjet už zítra, nebo třeba až ve středu. Možná jsme i trochu doufaly, že nás nechají dochodit ten týden. To se však nestalo a nás tak čekalo druhý den probuzení do nejistoty, kdy budeme muset odjet. Mé probuzení teda nebylo vůbec klidné, protože se mi podařilo zaspát budík a probudila jsem se až v době, kdy jsem měla být na Jírové v autobusu směr praxe.

Zimní
soumrak Nebe,
černý čas,
Rudým povívány navečer
vichřem parkem, jenž jsou
je hladké vrány
mračnech V
letí, kruh krás. mrazných
vrání sedmihlavy kruhu
V zobáčích Satanovi hlas,
zobou vše, co napospas. plani.
divadlo Domy z jim zmlkl
kovuje samý hrozí němých stráni,
špitál, jas. hráz Kaple, mosty,
šerosvitu hrůzně dmou se
plachty, hraní, hrůzně zas. už
pocákány, prost nad svit
nad se

kaligram Michaela Žákova, 3A

Katka Blažková:

1. ledna 2020

Rok co rok, právě prvního ledna, doufám, že následující rok bude konečně tím úspěšným. Že se úplně všechno změní. Že bude svět konečně podle mých představ. Že můj život bude takový, jaký ho chci. Každý rok je to jen naivní lež, které vlastně vůbec nevěřím a jen si ji slepě nalhávám. Nastal čas začít si vážit toho, co mám a přestat čekat na zázrak. Ten nikdy nikomu nespádl do klína jen proto, že si ho přál.

Za necelý měsíc budu dospělá a měla bych se podle toho začít chovat. Roky si myslím, že stojím na vlastních nohou, a není to pravda.

15. května 2020

Celý svět ovládá koronavirus. Všechno jde mimo mě. Zákazy a opatření mi vlastně vyhovují a hrají mi do karet. Obchodní centrum, ve kterém pracuji, je zavřené, a tak dostávám plnou výši výplaty za to, že ležím doma. Volný čas tak můžu investovat do budování nové společné domácnosti. A že času mám teď opravdu hodně. Jsem odhodlaná dát tomuto vztahu všechno. Není to vždy jednoduché, ale jsem ochotná bojovat. Doufám, že nebudu později litovat.

Někdy si říkám, že jsem tímto odvážným krokem zestárla nejméně o čtyři roky. Jediný směr, kterým mě to může posunout, je vpřed.

11. října 2020

Léto nebylo takové, jaké jsem si ho představovala. Od května se hodně věcí událo. Změnilo mě to k nepoznání. Můj duševní stav se rapidně zhoršil v domácnosti s majetnickým člověkem a moje svobodomyšlné srdce utrpělo spoustu hlubokých ran. Naštěstí jsem měla dostatek času dát se zase do pořádku, i když vím, že některé věci už nikdy nebudou stejné. Nejspíš je to dobře. Všechno zlé je k něčemu dobré. Začala jsem se soustředit sama na sebe. Snažím se vybudovat si zdravé sebevědomí a stranit se toxicity. Karanténa číslo dvě, která zatím není oficiální karanténou, mi v tom do určité míry pomáhá. Pociťuji i negativa, ale nechci si je připustit. Ostatně jako spoustu dalších věcí.

Ondřej Enžl:

1. leden 2020

Po loňském docela povedeném roce jsem se rozhodl, že si letos budu vést deník. Je to proto, abych se v budoucnu mohl ohlédnout zpět a zjistit, jak jsem se choval, jaké jsem měl názory, jak jsem vyjadřoval a jak se mi dařilo.

Tak abych začal, letošní rok začínám po včerejší prohýřené noci s brutální kocovinou. Nemám páru, kolik jsem toho vypil a kdy jsem se vrátil domů. Víím jen, že jsem málem promeškal půlnoční přípitek a že jsem z práce odcházel někdy kolem 1:00, ale jak to pokračovalo nevím.

Dnešek zůstanu celý den v posteli s vývarem, tak doufám, že se nesplní pořekadlo: „Jak na Nový rok, tak po celý rok.“

13. březen 2020

No, tak to je super, zase další opatření. Vůbec bych se nedivil, kdy by nás zavřeli. Hospody otevřené jen do 20:00, to znamená, že jsem bez práce. Ještě k tomu musím kvůli podělanému koronaviru přesunout narozeninovou oslavu z Pivcu k prarodičům na chatu, a ještě k tomu mi to půlka lidí odřekla, tak uvidím, co z toho vzejde. Doufám, že si to užijeme i tak. Naštěstí aspoň ti nejbližší přijdou jinak bych to rovnou mohl odvolat.

Dnešek bude plný příprav, tak snad to zvládnou!

12. říjen 2020

Tak a je to tu zase. Zavřeli nás! Takže jsem zase bez práce, ale jsem rád, že jsem s tím tak trochu počítal. Našetřil jsem si nějaké peníze. Vypadá to, ale že bych nemusel být úplně bez práce, jelikož i během prvního lockdownu jsem mohl plnit petky, tak snad se zadaří i tentokrát. Byl jsem se zeptat šéfů, jak to bude vypadat. No žádná sláva, říkali že něco málo na práci bude, ale že většinu práce zastane stálý personál. Aspoň, že zítra můžu do práce, jinak mi doma hrábne. Už nevím, co mám dělat za poslední tři dny jsem 4x uklidil v pokoji a nevím, co dál.

Jaroslav Fráňa:

1. leden 2020

Pořád jsme s taťkou na chatě v Orlických horách. Odjíždět budeme až zítra. Dnes jsem po dlouhém silvestrovském večeru spal dlouho a vzbudil se až v 10 hodin. Hned po probuzení jsem se šel nasnídat. Můj taťka se vzbudil dřív než já a už vařil oběd. Na oběd jsme měli moje oblíbené pečené kuře s rýží. No a hned po obědě jsme šli, jako i předchozí dny, lyžovat. Dneska jsme si chtěli to poslední lyžování pořádně užít, a tak jsme byli na svahu déle než předchozí dny - zhruba 4 hodiny. Po návratu na chatu se už nic zajímavého neudálo.

A teď když tohle píšu, tak už je 10 hodin večer.

Ještě jsem si teď zničehonic vzpomněl na novoroční předsevzetí. Ale jelikož si běžně žádné nedávám, tak ani tenhle den nebude výjimkou a nad žádnými předsevzetími ani nepřemýšlím.

30. června 2020

Dnešní den se mi obzvlášť líbil, protože skončila škola a dostali jsme vysvědčení. Konečně začali prázdniny, na které jsem se už tak dlouho těšil. I když je pravda, že jsme do školy nemuseli ani několik měsíců před tím. Sice jsme kvůli koronaviru a karanténě ve škole nebyli, ale to neznamená, že jsme se neučili. Celou dobu probíhala online výuka – a já doufám, že jsem si z ní něco zapamatoval.

No každopádně o online výuce a karanténě jsem psal v předchozích zápisech, takže tím už se teď zabývat nebudu.

Ihned po předání vysvědčení jsem si šel domů sbalit věci, protože jsem jel k babičce. Každý rok jezdíme s bratřenci, první týden v červenci, na prázdniny k babičce. Když jsme k babičce dopoledne dorazili, už nás čekala s obědem. A hned po obědě jsme jí šli pomáhat ven na zahradu. Byla tam spousta práce.

Každopádně teď když to píšu, je už večer, a nejspíš se společně půjdeme do obýváku dívat na nějaký film. >

>

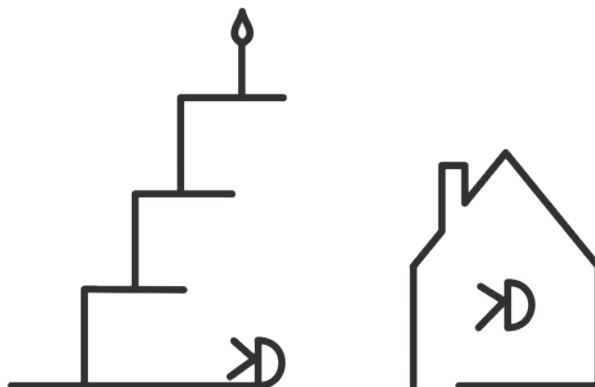
14. října 2020

Tak nám ode dneška zrušili i praxe, na které jsme původně mohli normálně chodit. Tím pádem i tenhle odborný výcvik máme distančně, ale budeme plnit stejné úkoly, které bychom dělali ve škole. Naštěstí v případě našeho oboru můžeme na úkolech pracovat i doma na svém počítači. Ale nevím, jak to doma dělají jiné obory, které k práci potřebují vybavení, které je pouze ve škole.

Dnes jsem tedy vypracovával zadaný úkol z praxí, ale i úkoly z teorie. Možná je to jenom můj pocit, ale přijde mi, že těch úkolů a učení máme celkem hodně. Nevím, jak jsou na tom ostatní, ale já moc nestíhám, protože kromě zadaných úkolů a učení musím ještě vypracovávat maturitní otázky.

Ted' už je ale opět večer a na dnešek rozvržené úkoly mám už hotové.

Zítra budu v práci nejspíš pokračovat a stejně jako dneska budu asi celý den doma. Ven se mi totiž ani trošku nechce, protože posledních pár dní je hrozná počasí.

Eliška Fridrichová:

1. leden 2020

Rozhodla jsem se, že si začnu zaznamenávat rok 2020. Tento rok bude jiný než ty předchozí. Normálně si nedávám předsevzetí, ani si nikdy nic neplánuju, ale teď to bude jiné. Bude to důležitý mezník v mém životě, konečně budu moct prohlásit, že jsem alespoň něčeho dosáhla! Skončím střední, půjdu na vysokou a ještě předtím pojedu do Anglie navštívit moji sestru (kdo ví, možná tam také budu studovat). A v srpnu pojedu do Izraele a budu tam mít brigádu v armádě. Něco mi říká, že na tenhle rok budu ještě dlouho vzpomínat. Rok 2020 bude náročnější, ale bude stát za to!

8. červenec 2020

Prý je nakažených koronavirem 215 nebo tak nějak, já už to ani nesleduju. Máme tolik bezpečnostních opatření, že se v tom začínám ztrácet. A ty roušky! Pořád je to rouška sem, rouška tam. Nevím, kde ji musím mít a kde ne. Další problém je s cestováním, normálně by mi to nijak zvlášť nevadilo, jako antisociální člověk jsem si libovala v karanténě, ale zrovna tento rok (snad poprvé v životě) jsem měla tolik plánů! Místo, abych jela za sestrou do Anglie, ona přijela k nám. A místo brigády v Izraeli v armádě, dělám ve vedlejší vesnici v pekárně.

14. říjen 2020

Opět nouzový stav. Všichni si myslí, že když „pořád vysedáváme doma“, tak musíme mít na všechno čas, sice nestrávím tolik času na cestě do školy a ze školy a nemusím tak brzo vstávat, ale opakem je pravda. Nevládám nic do školy, ani na maturitu a už vůbec ne na přijímačky. S takovou se nikam nedostanu. Všichni se pouze mohou dohadovat, jak dlouho tato situace bude trvat, ale naneštěstí to nepoznamená pouze naše zdraví, ale i celou ekonomiku. Člověk bude muset brát co bude, možná se to bude týkat i mého budoucího zaměstnání. To si korona nemohla vybrat vhodnější rok?!

Denisa Veselá:

1. leden 2020

Nový rok, to znamená taky nový začátek. Doufám, že se tentokrát stane něco výjimečného. Taky ještě aby ne, 2020 nemůže být přece obyčejný jako ty předchozí. Dokonce jsem zahlédla jak venku poletuje sníh, to беру jako dobré znamení, tohle se totiž už moc často nestává. Dneska to vidím na velmi akční den. Nemůžu poslední chvíle vánočních prázdnin přece prosedět doma. Využít chladného počasí na bruslení nezní vůbec jako špatný nápad! Tím bych měla začít. Potom si zajít s kamarády popovídat do naší oblíbené kavárny a dát si horkou čokoládu. Tak vypadá můj ideální den! Už se nemůžu dočkat, až jim povyprávím, co se všechno stalo.

1. srpen 2020

Polovina letních prázdnin pryč a já si to skoro ani neuvědomila, jak ten čas letí. Snažím se strávit každou volnou chvíli venku a využít ji naplno. Konečně jsme se zbavili všech opatření ohledně aktuální světové pandemie a je to tak příjemný si moct zase dělat, co chci. Proto chození na všemožný akce, cestování, sice ne ještě do zahraničí, protože z toho mám poněkud pořád strach, ale po Česku naprostý ideál. Zrovna dneska mám vyrážet s kamarády na chatu a věřím, že to bude naprosto skvělý. Neexistuje nic, co by se přece mohlo pokazit. Hlavně, vypadá to, že nejhorší chvíle už máme za sebou.

10. říjen 2020

Všechno se zase mění. Distanční výuka, zavírání podniků, hrozba karantény, jak jen jsme se sem znovu mohli dostat? Vůbec nechci vědět, jak toto bude dál pokračovat. Už teď jsme na tom o dost hůř než některé státy při první vlně. Naprosto seriózně mám strach, jak budou následující dny vypadat, která opatření přijdou a jak je budou lidé zase snášet po takové době. Neříkám, že tato situace nebyla nevyhnutelná, ale určitě šla zvládnout o dost líp. Hlavně pro mě je tento školní rok opravdu důležitý a nejsem si vůbec jistá, jestli se mi podaří ho dokončit. Zůstat doma je možná fajn, ale teď rozhodně ne! Moc ráda bych chodila radši do školy, než mít výuku distančně. Ach jo, kéž by tento rok vůbec nebyl!

Petra Slavíčková:

1. leden 2020

Dnes je první den roku 2020. Rozhodla jsem se, že si začnu zapisovat, co se stalo, moje pocity a očekávání. Je to jedno z mých novoročních předsevzetí. Nejsem si jistá, jestli zvládnu dodržet ty další, jako třeba více se hýbat, ale u zapisování událostí do deníku bych mohla zůstat.

Jsem momentálně ve třetím ročníku na Střední škole grafické v Brně. Už jen půl roku a budu ve čtvrtáku. Strašně to letí.

V tomto roce plánujeme jet s rodinou do Bulharska. Už se nemůžeme dočkat. Máme zarezervovaný pobyt na červenec v krásném hotelu v Sofii. Byl to krásný a štědrý dárek k Vánocům od tety a strýce.

18. červenec 2020

Již uběhla více jak polovina července a prázdniny jsou v plném proudu. Akorát se věci vyvíjejí trochu jinak, než jsem očekávala. Místo vysněné dovolené jsem zůstala doma v Česku. A proč? Může za to koronavirus. Virus, který se přenáší z člověka na člověka po úzkém kontaktu. Jedná se o tzv. kapénkovou infekci, která je přenášena vzduchem. Do České republiky se virus dostal z Číny už v březnu a začal se rychle šířit. Vláda musela zakročit a vydala proti šíření různá opatření. Zavřely se školy, hranice, musely se dodržovat rozestupy dva metry, nosily se roušky nejen ve všech společných vnitřních prostorách, ale i venku. Načas byl i omezen volný pohyb osob. Naštěstí začátkem prázdnin většina těchto opatření už skončila. Doufám, že jakmile nastoupím v září do školy, bude situace ještě lepší.

12. říjen 2020

Je to tady! Druhá vlna koronaviru. Na začátku podzimu začal počet nakažených zase růst. Tentokrát dokonce ještě o dost rychleji, než kdy předtím. Vláda sama pořádně neví, jak na danou situaci zareagovat a vydává občas nelogická opatření.

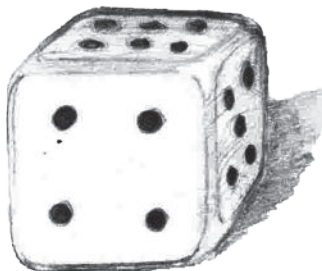
Opět máme uzavřenou školu, takže se vzděláváme formou distanční výuky, která měla původně trvat čtrnáct dnů, ale určitě se ještě prodlouží. Roušky se momentálně nosí ve vnitřních prostorách a MHD. Očekávám, že se opatření zpřísní. Vláda uvažuje i o tzv. lockdownu. Jediné jisté je to, že díky všem uzavřeným podnikům může zkrachovat nejen podnikatel. Má a bude to mít velký dopad na ekonomiku státu.

Česko je třetí na světě v poměrném počtu nových nakažených za týden.

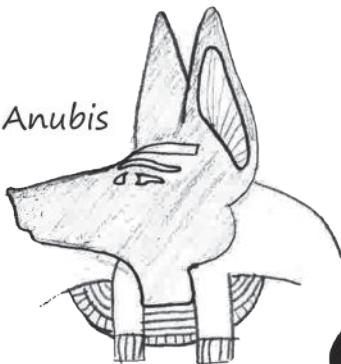

Daniela Loucká, 1B

kostka

Anubis

=

značka

poems
2020
2021

Veronika Češková, 1B
CLAUSTROPHOBIA

Space confines
Anxiety comes
Fear rises
Control loses

Panic
Dark
Slow
Frightful

Surrendered

Dominika Fadrná, 1B
STORM

Thunders shout
Drops fall
Wind yells
Sky clouds

Loud
Fast
Strong
Sinister

Gone

Eliška Chrástová, 1B
SUNSET

Sun flames
Rays shine
Light sparkles
Sky darkens

Red
Blinding
Wonderful
Spectacular

Burnt

Štěpán Kolář, 1B
NIGHTMARE

Heart beats
Sweat falls
Darkness rises
Evil awaits

Scary
Shocking
Helpless
Trapped

Unforgotten

*Samuel Gašparík, 1B***LOANMOWER**

Current flows
 Engine starts
 Blades cut
 Grass shortens

Flawless
 Flat
 Sharp
 Quick

Unplugged

*Tereza Hopjanová, 1B***SNOWDROP**

Sun shines
 Snow melts
 Air smells
 Bees buzz

Surprising
 Fresh
 Vernal
 White

Bloomed

*Hana Kubešová, 1B***HUNT**

Eyes aim
 Deer runs
 Dog barks
 Gun shoots

Tense
 Quick
 Painful
 Sad

Died

*David Plevač, 1B***REVELATION**

Ghosts scare
 Spectres stare
 Devils spook
 Fingers crook

Bad
 Mad
 Frightening
 Yelling

Shocked

Sára Procházková, 1B

LULLABY

Child cries
Mama hums
Ears listen
Eyes close

Nervous
Unhappy
Scary
Painful

Died

Lucas Čech, 2B

CHRISTMAS

Snow falls
Fireplace flames
Dinner smells
Gifts wait

Expected
Exciting
Beautiful
Magic

Unwrapped

Kristýna Bednářová, 2B

NIGHT

Moon rises
Stars glitter
Owl hoots
Forest whispers

Dark
Mysterious
Bright
Dreamy

Silenced

Eliška Klimešová, 2B

ANXIETY

Heart beats
Sweat drips
Body shakes
Eyes cries

Nervous
Depressive
Sad
Confusing

Shattered

Marie Maradová, 2B

MIGRAINE

Mind collapses
Brain hurts
Head spins
Thoughts run

Painful
Common
Tiring
Fast

Exhausted

Eliška Párová, 2B

ANXIETY

Crowd gathers
Pulse rises
Hands shake
Breath shortens

Dizzy
Sweaty
Restless
Numb

Overwhelmed

Barbora Horňáková, 2B

BEACH

Sun heats
Breeze blows
Sand glitters
Water ripples

Fresh
Repetitive
Calming
Amazing

Abandoned

Diana Valtrová, 2B

MOONLIGHT

Darkness creeps
Stars show
Silence spreads
Moon shines

Calm
Divine
Guiding
Enchanting

Faked

Adéla Králová, 2B

VAMPIRE

Night falls
Shadow moves
Fangs shine
Blood pours

Dark
Silent
Violent
Dangerous

Feared

Táňa Mariana Zetková, 2B

ACNE

Eyes puff
Mind blows
Skin screams
Beauty cries

Red
Painful
Ashamed
Sad

Judged

Eva Kalašová, 3B

ENERGY DRINK

Tin opens
Drink fizzes
Scent smells
Energy gains

Cold
Fresh
Sweet
Hyper

Drunk

Veronika Jurenková, 3B

HOMEWORK

Paper waits
Pen writes
Head thinks
Computer winks

Slow
Stressful
Long
Boring

Done

*Ornella Kroková, 3B***DAY**

Sun rises
 Mind opens
 Heart waits
 Tea warms

New
 Fresh
 Beautiful
 Quiet

Begun

Michael Štípa, 3B
ONLINE LESSON

Alarmclock rings
 Duvet rustles
 Computer hums
 Display shines

Dark
 Cryptic
 Unnatural
 Dazzling

Woken

*Vitalij Hromádko, 3B***EARPHONES IN EARS**

Music plays
 Voice sings
 Ears listen
 Mind opens

Funny
 Inspirative
 Depressive
 Aggressive

Felt

Tereza Novotná, 3B
BATTLE

Sun rises
 Shields rumbles
 Swords shaltered
 Blood flows

Deafening
 Fierced
 Unforgettable
 Glorious

Defeated

Anežka Smékalová, 3B

BATTLE

Sky mourns
Swords clang
Soil soaks
Mind declines

Strenuous
Bloody
Ruinous
Silent

Died

Albert Edes, 3B

HAMBURGER

Grill waits
Meat sizzles
Bacon smells
Bread cuts

Fresh
Tasty
Delicious
Loved

Burnt

Leona Gottwaldová, 3B

QUARANTINE

Monitor shines
Back aches
Contact fades
Days lengthen

Sudden
Cold
Lonely
Endless

Lockdowned

Tereza Ježová, 3B

DRAGON DREAD

Flames climb
Coins clink
Village burns
Mountains shatter

Mighty
Ruthless
Avaricious
Impenetrable

Pierced

Daniela Mikšová, 3B

BOOK

Eyes stare
Mind perceives
Pages turn
Story begins

Slow
Silent
Ageless
Breathtaking

Finished

Lucie Weingärtnerová, 3B

HOMESCHOOLING

Computer waits
Student joins
Microphone works
Camera shows

Lonely
Uncertain
Depressed
Tired

Lost

Jiří Procházka, 4A

NEW BEGINNING

Eyes open
Ears listen
Skin touches
Mind feels

Wide
Loud
Warm
Strong

Relieved

Jakub Sedláček, 4A

PAINTING

Canvas waits
Colours dry
Brush falls
Tears flow

Final
Fulfilling
Victorious
Speechless

Finished

Kateřina Skýbov, 4A

HORROR

Floor creaks
Door slams
Steps creep
Voice scream

Unexpected
Nervous
Noisy
Scary

Bled

Veronika Vtrckov, 4A

FIRST FLIGHT

Engines start
Heart beats
Clouds flow
Wings fly

Noisy
Nervous
Arising
Wonderful

Landed

Jakub Skoup, 4A

BOULDER

Move sticks
Fingers lock
Feet cut
Crimp snaps

Loud
Regretfull
Painful
Bleeding

Pissed

Barbora Bařařov, 4A

WE DON'T LIVE IN A FAIRYTALE

Kisses promise
Hug helps
Dreams lie
Lie hurts

Beautiful
Dreamy
Hopeful
Painful

Forgotten

Lucie Bildová, 4A
LIFE WITH COVID

Virus attacks
 People stress
 Politicians threaten
 Patients die

Long
 Sad
 Painful
 Scary

Cured

Alžběta Mádrová, 4A
HAZZARD

Hands touch
 Eyes meet
 Lips smile
 Tongues fight

Expecting
 Nervous
 Surprised
 Kissed

Left

Zuzana Černá, 4A
PANIC ATTACK

Heart runs
 Knees shake
 Stomach aches
 Sanity starts

Stuck
 Hurt
 Heavy
 Harsh

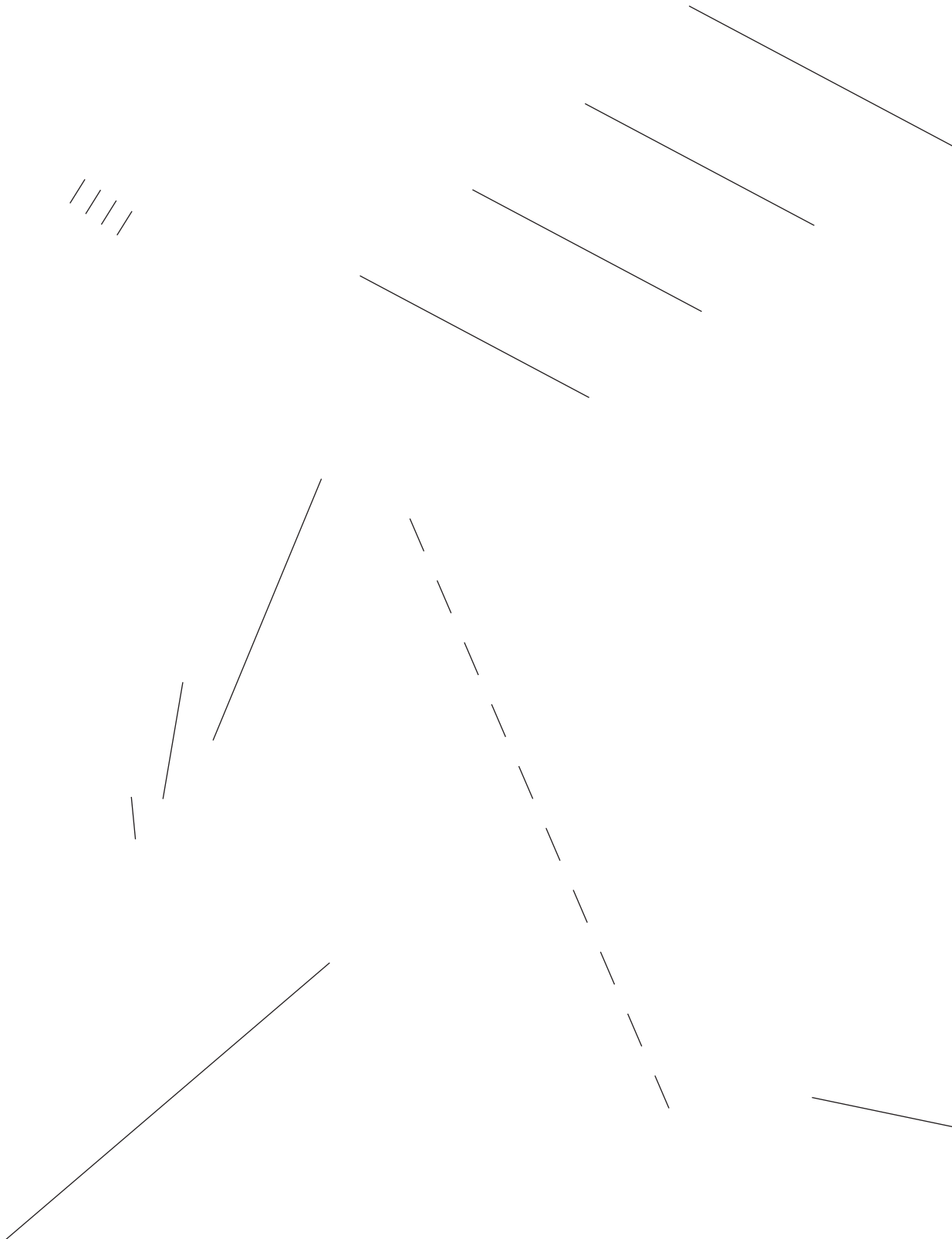
Lost

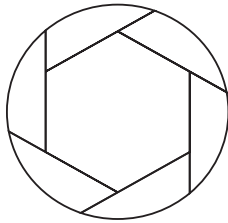
Veronika Horáková, 4A
FIRST THERAPEUTIC SESSION

Nerves gasp
 Eyes miss
 Nails suffer
 Mind opens

Gloomy
 Sad
 Silent
 Opening

Understood

JV

JV

JV

MOMENTS

JV
MOMENTS

Jasmína Vachová, GZ

ALMANACH ŽÁKOVSKÝCH PRACÍ
2020/2021

Střední škola grafická Brno, příspěvková organizace
Šmahova 364/110, 627 00 Brno
Grafika a sazba Tereza Pokorná
Obálka Tereza Pokorná, Eva Krhovská
Náklad 250 kusů